

Ngoảnh đầu nhìn lại

Contents

Ngoảnh đầu nhìn lại	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	12
3. Chương 05-06	23
4. Chương 07-08	36
5. Chương 09 (end)	51

Ngoảnh đầu nhìn lại

Giới thiệu

Những gì khi người ta biết không thể nắm giữ được thì thường nhớ nhung luyến tiếc mãi. Anh với cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoanh-dau-nhin-lai>

1. Chương 01-02

1.

~*~

Những năm 80 của thế kỷ 20, tôi học trung học.

Khi ấy vẫn còn quy định cấm để tóc dài.

Quy định ấy khiến cho hết thảy các nam sinh trung học đều có quả đầu tựa như con nhím, lúc gội đầu thỉnh thoảng còn có thể bị sợi tóc đâm đau nhói.

Khi ấy tôi từng cho rằng nguyên nhân khiến mình trông chẳng đẹp trai gì cả chẳng qua là bởi tóc quá ngắn, nhưng sau khi lên đại học lại nhận thấy, hình như tóc có dài ra cũng có thể thay đổi được gì.

Có điều là quy định cấm để tóc dài và câu chuyện này không liên quan gì với nhau.

Kiểu như trong tiểu thuyết Cổ Long thường bất thành linh xuất hiện một người con gái, thời gian bao giờ cũng là đêm hôm khuya khoắt, khung cảnh là chốn đồng không mông quạnh bốn bề vắng lặng, mọi thanh âm đều nín bật.

Thường thường nàng sẽ lằm bằm, than thở đôi câu, lướt qua vài trang trong tiểu thuyết, sau đó đột nhiên biến mất.

Cho đến khi tiểu thuyết kết thúc, người con gái thần bí này cũng chẳng hề xuất hiện trở lại, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến nội dung tiểu thuyết.

Thế rồi cuộc nàng xuất hiện để làm cái cóc gì?

Tóm lại, những năm 80 của thế kỷ 20, tôi học trung học.

Khi ấy vẫn còn quy định cấm để tóc dài.

Tôi từ quê đến thành phố đèn sách, khi ấy quê nhà không có nổi một chiếc đèn giao thông.

“Đài Bắc không phải là nhà tôi, quê hương tôi không có đèn nên ông...”

Đổi Đài Bắc trong “Lộc Cánh tiểu trấn” thành Đài Nam, đổi đèn nên ông thành đèn giao thông, lời ca ấy chính là tiếng lòng tôi.

Tôi phải mất chút thời gian mới thích ứng được với cuộc sống xa nhà đơn độc này.

Tôi học được cách giặt quần áo bằng tay, mà còn giống cô bé lọ lem chịu thương chịu khó, vừa giặt giũ vừa hát ca.

Thói kén ăn cũng phải sửa đổi, bởi rằng nếu mỗi lần đến nhà ăn đều chỉ ăn độc món khoái khẩu, chẳng chóng thì chầy sẽ phát ngán, ngán lâu có khi sẽ hóa điên.

Trước khi hóa điên, bắt đầu ăn những món mà bình thường đến cả nghe cũng chẳng buồn nghe, lâu rồi món nào cũng xơi được tốt.

Đời trung học dưới áp lực khổng lồ của kỳ thi tuyển sinh, là cực kỳ đơn giản.

Ngoài đọc sách là thi cử, ngoài thi cử chính là đọc sách.

Bất kể khi nào ở đâu, đều sẽ có người nhắc nhở bạn những câu danh ngôn kiểu như “Chuyên cần thì ắt no, mải chơi thì chết đói”, “Chỉ có gieo giọt mồ hôi, mới có thể gặt hái hạnh phúc”, “Thành công thuộc về những người kiên định đến cùng”, vân vân mây mây, khiến bạn nhận thấy việc nghỉ xả hơi là tội ác tày trời.

Nhân tiện, chắc hẳn tôi là kiểu người kiên định đến cùng.

Bởi vì sau này tôi thi đỗ đại học.

“Nghiêm Quy.”

“Trịnh Truyên.”

“Quay về việc chính đi.”

Đây là lời thoại tướng thanh trong vở “Đêm ấy ai nói tướng thanh” nổi tiếng.

Thế nên, chúng ta quay lại việc chính thôi.

Câu chuyện bắt đầu từ một giờ học văn khi mới lên lớp mười một.

Giờ học văn vốn rất buồn tẻ, lão thầy giảng văn bằng tiếng địa phương đặc sệt mà chẳng ma nào nghe hiểu được.

Thỉnh thoảng lão có cố pha trò, nhưng lúc nào lão cũng vừa nói vừa phát ra thanh âm hí hí như tiếng ngựa.

Với lại còn có cả nước miếng văng ra từ kẽ răng.

Thế nhưng giờ học văn đầu năm ấy lại khiến trái tim tôi vào đông trước hạn.

“Đề nghị mọi người đề cử một bạn học, đại diện cho trường ta tham gia cuộc thi viết văn các trường trung học toàn Đài Loan.”

Sau khi lão thầy nói xong, đám học trò chỉ hơi hơi máy mí mắt, xem chừng chẳng ai có hứng thú.

Được hạng nhất trong cuộc thi viết văn các trường trung học toàn Đài Loan thì sao? Thành tích thi văn đại học có tăng được tẹo nào không?

“Lấy ‘Hiếu thuận’ làm chủ đề, viết một bài văn nghị luận.” Lão thầy không thức thời tiếp tục nói, “phải viết một vạn chữ, thời hạn là hai tháng, sau khi viết xong nộp cho tôi.”

Có nhằm không đấy?

Học sinh trung học viết văn là vì thành tích, bình thường viết một ngàn chữ đã không viết nổi, thế mà phải viết một vạn chữ? Lại còn là thể loại văn nghị luận không thể tán hươu tán vượn.

Như thế có thể làm lỗ bao nhiêu thời gian học bài đấy.

Một bầu không khí căng thẳng lan ra giữa đám học trò, bởi vì đây là chuyện sống còn, mọi người đều rất lo sợ chính mình sẽ biến thành khổ chủ.

Nào có ngờ một bạn học bất chợt giơ tay nói tên tôi ra!

“Hành văn của bạn học Thái luôn luôn rõ ràng rành mạch, em tin bạn ấy nhất định có thể giành lấy vinh quang về cho trường ta!”

Sau khi cậu ta nói xong, đám bạn học vỗ tay tán thưởng, tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

“Thật là xứng đáng với vinh dự này nha.” Có bạn học nói.

“Trò Thái.” Lão thầy lộ vẻ tươi cười, “xem ra em là niềm hy vọng của tất cả mọi người (Chúng vọng sở quy).”

Chúng vọng sở quy (: quy về, dồn về) cái cóc gì? Cái này gọi là chúng “Quy” (: con rùa) sở vọng thì có.

Đàn rùa này giống như ở thời cổ, ai rút được thăm thì phải đưa con gái lên núi gả cho yêu quái. Mọi người chỉ biết cầu nguyện bản thân mình không trúng thăm, tuyệt nhiên không thèm quan tâm xem đứa bắt phải thăm là đứa nào.

Trong giờ Sinh học có đề cập đến việc adrenalin có thể khiến con người ta đột nhiên nảy sinh sức mạnh ghê gớm, lôi được chiếc đàn piano ra khỏi nơi xảy ra hỏa hoạn, lúc này adrenalin của tôi chắc hẳn đang tiết ra, vì thế tôi đứng lên lớn tiếng nói:

“Thưa thầy, văn em viết không hay đâu ạ!”

“Đừng khiêm tốn quá em.”

“Đây là sự thật mà. Nếu khiêm tốn, em sẽ nói văn em viết rất tồi.”

“Vì vinh quang của trường ta, em phải việc nhân đức không nhường ai mới đúng.”

“Nếu đúng vì vinh quang của trường ta, thầy càng phải chọn người có năng lực thực sự chứ.”

“Các bạn học đều tin tưởng em như vậy, sao em lại không tự tin thế?”

“Bọn họ sao có thể có lòng tin với em? Bọn họ chỉ muốn tìm một tấm bia đỡ đạn mà thôi.”

“Cái thái độ ra sức thoái thác này của anh, tôi cực kỳ không ưa.” Lão thầy trừng mắt nhìn tôi.

“Thầy ơi, chắc thầy phải hiểu rõ thành tích viết văn của em hơn bất cứ ai chứ.”

“Đừng nói nữa!” Hình như lão thầy nổi cáu rồi, “tóm lại, anh chính là niềm hy vọng của tất cả mọi người.”

“Nhưng ...”

“Còn nói!” Lão thầy đột ngột ngắt lời tôi.

Tôi há hốc mồm, muốn nói lại thôi, hậm hực ngồi xuống.

Xem ra cảnh ngộ của tôi tựa như con cá bị thực khách chọn trúng trong bể cá ở quán hải sản.

Nếu là hy vọng của tất cả mọi người, tôi cũng chỉ có thể thấy chết không sờn thôi.

Sau khi hết giờ, tay bạn học giờ tay đề cử tôi đi đến cạnh tôi, nói bằng cái giọng điệu cười trên nỗi đau của kẻ khác:

“Ai bảo mày giẫm lên chân người ta nhưng không nói một câu xin lỗi!”

Tôi rất buồn bực, suy đi nghĩ lại xem tôi giẫm lên chân người ta lúc nào?

Khi chuông vào lớp vang lên, tôi mới nhớ ra tuần trước lúc đánh bóng rổ từng không cẩn thận đạp lên chân cậu ta.

Lúc đánh bóng rổ thân thể va chạm nhau rất bình thường mà, với lại tôi cũng cười cười tỏ vẻ xin lỗi cậu ta, không ngờ cậu ta lại ghi hận chuyện kiểu này.

Trời ạ, mới là học sinh trung học thôi mà tâm tư đã nặng nề như thế.

Tôi chẳng có lòng nào kiểm nghiệm xem rốt cuộc giáo dục trung học xảy ra vấn đề ở đâu, bài văn một vạn chữ đã đủ làm tôi phiền muộn.

Theo nguyên tắc khởi, thừa, chuyển, hợp [1] mà lão thầy ngữ văn đã giảng đến tã ra, mở đầu phải phá đề, kết thúc phải đánh thếp.

Cho nên số lượng từ của khởi và hợp chắc sẽ không nhiều. Thế thì chẳng phải là thừa và chuyển phải nuốt tươi phần lớn số lượng từ?

Chẳng lẽ phần thừa phải lê thê sơn cùng thủy tận, còn phần chuyển phải liễu ám hoa minh sao? [2]

Trong tivi hoặc trong phim thường diễn ra kiểu tình tiết cho vay nặng lãi sắp tới hạn đòi nợ, mà người nợ tiền bao giờ cũng gỡ trò để trong thời hạn có thể xoay sở ra tiền cần trả.

Cõi lòng tôi tựa như những người thiếu nợ vay nặng lãi ấy.

Thảm thay, nợ tiền còn có thể đi cướp ngân hàng, nhưng nợ chữ thì có đến ngân hàng cũng chẳng cướp được.

“Hạn i nội trong hai tháng phải giao ra một vạn chữ, bằng không thì giết cả nhà mi!”

Trong suy nghĩ của tôi, lão thầy ngữ văn đã biến thành quỷ hút máu cho vay cắt cổ rồi.

Tôi đến thư viện mượn ba quyển sách hướng dẫn làm văn, trong đó có một vài bài mẫu lấy chủ đề là hiếu thuận.

Còn đi tới quán sách cũ mua một quyển sách, quyển sách rất nát, trang bên trong có dính tiêu bản muỗi, thậm chí còn dính cả cứt mũi.

Để có thể thuận lợi đề ra một vạn chữ kia, bảo tôi mặc váy chạy ba vòng quanh sân thể dục tôi cũng có thể nhẫn.

Tôi đã viết ở nhà hai ngày, vì muốn nhanh, viết thẳng lên bản thảo.

Nhưng thường viết chưa đến mấy dòng đã tắc tị.

Giấy viết bản thảo đã vo mất hơn mười tờ, tiến độ thì vẫn còn là con số 0.

Mỗi khi thấy chồng sách và xấp giấy ấy trên bàn học, trong lòng liền bực bội, chẳng có cách nào tập trung viết.

Mỗi khi gắng gượng viết chỉ có thể vừa viết vừa chửi thề.

Hơn nữa vụ này cũng ảnh hưởng đến tâm trạng khi học những môn khác của tôi.

Còn tiếp tục như thế, tâm trạng sẽ càng tệ hơn, học hành sẽ càng kém hơn, chỉ sợ sẽ tạo thành tuần hoàn ác tính.

Vì thế tôi mang bốn quyển sách kia đến trường, cũng mang theo giấy viết bản thảo, nhét cả vào trong ngăn kéo bàn học.

Tranh thủ thời gian tan học viết viết bản thảo, tôi cũng chẳng muốn viết được một nửa lại bắt đầu lại từ đầu.

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (Việc nhỏ không nhẫn nại sẽ làm hỏng việc lớn), cho nên tiểu tiện phải nhịn, nước uống in ít thôi, mới có thể dôi ra chút thời gian viết bản thảo.

Sau khi tan học về nhà, không thấy chồng sách và xấp giấy viết bản thảo kia, nhắm mắt làm ngơ, học bài liên chuyên chú hơn.

Phác thảo ở trường mấy ngày, bản thảo cơ bản đã hoàn thành.

Cái gọi là “Bản thảo”, chẳng qua là trích ra một vài điểm quan trọng từ bốn quyển sách kia, dùng để tham khảo khi viết lách.

Thời kỳ máy vi tính không phổ biến, không thể copy paste, chỉ có thể ngoan ngoãn dùng bút viết một vạn chữ.

Rốt cuộc là lúc bắt đầu viết lên giấy, vẫn không ưng ý lắm, giấy viết bản thảo thường bị vo thành nắm, tôi tiện tay ném ngay vào trong ngăn kéo.

Có một sớm tôi vừa mới vào phòng học, ngồi vào chỗ của mình, sau đó lấy một quyển sách và giấy viết từ trong ngăn kéo ra, định bụng tranh thủ thời gian tự học đầu giờ viết tí bản thảo, bất chợt phát hiện ra trong sách có kẹp tờ giấy.

“Này! Cậu có phép lịch sự không đấy! Ngăn kéo này không phải chỉ có mỗi mình cậu dùng.

Nơi quy tụ mấy đồ bỏ đi là thùng rác, không phải là ngăn kéo!”

Đó là chữ viết màu đỏ lớn gấp ba so với kiểu chữ bình thường.

Tôi giật nảy mình, quyển sách từ trong tay tuột ra, rơi xuống sàn nhà.

Sau khi lấy lại tinh thần, cẩn thận suy nghĩ: “Ngăn kéo không phải chỉ có mình mà dùng thôi à?”

Gian phòng học này chỉ thuộc về lớp chúng tôi, hơn nữa chỗ ngồi của từng học trò là cố định, thế nên ngăn kéo này đương nhiên là chỉ có mình tôi dùng thôi chứ nhỉ.

Lẽ nào có người chòng ghẹo tôi?

Nhìn quanh bốn phía, bạn học khác đều đang yên lặng đọc sách, trong phòng học không có một chút tiếng động.

Theo lý, bởi vì chuyện chết tiết phải viết bài văn một vạn chữ, giờ đây tôi đã thành “Suy Vĩ đạo nhân” của lớp. [3]

Mọi người ngoài việc thông cảm với tôi, ngầm cười nhạo tôi, không nắm tay tôi để tránh lây xúi quẩy ra, còn có ai không nhân tính trêu cợt tôi thế này?

Tuy buồn bực, nhưng sau khi học xong mấy tiết, viết xong mấy trăm chữ bản thảo, tôi đã quên bég mất chuyện tờ giấy.

Sáng sớm hôm sau vào phòng học, lại phát hiện tờ giấy thứ hai.

“Này! Cậu thật sự rất nhỏ nhãng, cậu nghe không hiểu tiếng Trung à?

Thứ gì cần dùng thì mang về nhà, thứ gì không cần thì ném vào thùng rác!

Understand?”

Cũng là chữ viết màu đỏ.

Lần này phản ứng của tôi không phải là bị dọa cho giật mình nữa, mà là nổi cơn tam bành.

Dưới tình trạng mỗi ngày phải đọc cả đống sách, tôi còn phải lãng phí thời gian, tinh lực, trí tuệ với một ít tiền bạc.

Đến bây giờ tôi vẫn không rõ vì sao cứ phải là tôi viết bài văn này.

Cảnh ngộ này đã là bi kịch lớn nhất đời trung học rồi, vậy mà còn bị người ta giáo huấn, hơn nữa còn dùng tiếng Anh.

Tôi tìm ngay một chỗ trống trên tờ giấy, viết:

“Ê! Đủ rồi nhá! Đừng có chọc tôi, tôi sẽ khó chịu!”

“Cậu làm ngán kéo bừa bộn như thế, còn dám kêu khó chịu à?”

Rốt cuộc cậu có lương tâm không?”

Đây là chữ trên tờ giấy ngày thứ ba.

Tôi không có lương tâm?

Gặp phải kẻ ăn mày mù lòa, bạn có thể lơ hẩn đi, cũng có thể làm thỉnh đi qua hẩn, ấy vậy mà bạn lại tè vào cái bát sứ trước mặt hẩn.

Kẻ đi tè lại còn mắng tôi không có lương tâm?

“Tróc lộng đồng học tâm hà an?”

Nhân quả báo ứng chung tu hoàn.

Bách niên chi hậu Diêm Vương điện,

Nhữ tái đầu thai tổ nhân nan!”

(Phần dịch thơ của ss Lãnh Vân:

Trêu chọc bạn học có gì vui?

Báo ứng chung quy cũng đến thôi.

Trăm năm nữa Diêm Vương mời tới,

Đố cậu lại đầu thai làm người.)

Tôi tức điên lên, viết trên tờ giấy bài về này.

Sau khi viết xong xem một lượt, bực bội đột nhiên tan biến, lại còn cười tủm tỉm.

Bài thơ này viết có vần có điệu, xem ra tôi hẩn còn chút tài hoa.

Tiếc là tôi phải viết bài văn nghị luận một vạn chữ, nếu mà tham gia mấy cuộc thi viết kiểu như “Tìm kiếm Lý Bạch thứ hai”, “Linh đồng chuyển thế của Tô Đông Pha ở chốn nao”, đại khái là tôi rất có hi vọng.

“Cậu khỏi phải nguyên rửa tôi, dù sao tôi cũng không là người.”

Chữ trên tờ giấy ngày thứ tư.

Không phải là người?

Sống lưng tôi lạnh toát, toàn thân nổi da gà.

Ngẫm lại, bình thường hồn ma không biết viết, mà phải dùng thanh âm quang tám trăm để nói những câu kiểu như: “Tôi thăm quá cơ...” vân vân.

Có lẽ hồn ma này không muốn ở địa ngục, khoái bám trong ngăn kéo bàn học, nhưng tình huống này chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết, sẽ không xuất hiện trong cuộc sống trung học.

Bởi vì đời trung học cũng là địa ngục.

Tôi giữ bình tĩnh, quyết định hôm nay sau khi tan học về trễ một chút, xác định xem có người chỉnh tôi thật hay không.

Đợi đến khi các bạn về hết rồi, tôi còn đợi thêm năm phút nữa.

Lúc rời phòng học, còn liên tục ngoảnh lại, để ý xem có người nào lẻn vào phòng không.

Ngày hôm sau dậy thật sớm, cấp tốc vọt vào phòng học.

Quả nhiên tôi là người đầu tiên vào phòng học.

“Tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, nếu không thu dọn ngăn kéo sạch sẽ, cậu cứ thử xem!”

~*~

*Chú thích:

[1] Khởi, thừa, chuyển, hợp: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc. Là thứ tự cách viết văn.↑

[2] Nguyên câu thơ là của Lục Du:

“Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”

Tức là:

Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng.↑

[3] Suy Vĩ đạo nhân: Biệt danh của vai hề Tần Giả Tiên.↑

2.

~*~

Tôi như quả bóng xì hơi, ngồi chờ người trên ghế.

Rốt cuộc là ai chứ?

Chẳng lẽ là ma thật ư?

Đừng nhé, tôi là học sinh ban tự nhiên, vật lý với hóa học đã làm tôi sợ đến mức không ra hình người nữa rồi, nếu cậu muốn dọa người thì phải tìm đám học trò ban xã hội ấy.

Bất tự của tôi nhẹ nhưng không nhẹ lắm, hơn nữa chẳng hề làm chuyện trái với lương tâm.

Thành tích của tôi nói chung là sẽ không tạo thành “Áp lực của bạn bè”, thi cử cũng không gian lận, gặp thầy giáo sẽ cúi chào, bài tập toàn tự mình làm, thường xuyên cho bạn học chép bài, thậm chí còn hỏi han xem cậu ta chép có mệt không, học sinh trung học như tôi đây quả thực có thể dựng tượng đồng được rồi.

Ma quỷ gặp tôi chắc phải cảm động đến ướt nước mắt, chứ không phải là hù dọa tôi đâu.

Tôi miên man suy nghĩ cả ngày, bản thảo cũng không viết nổi một chữ.

Lúc tan trường vốn định viết xuống tờ giấy: “Xin hỏi cậu có oan tình gì?”

Nhưng sau đó ngẫm lại bèn thôi.

Ngộ ngờ tên ấy nói tro cốt của hắc chôn ở dưới gác chuông trường học, đòi đào lên vào đúng 12 giờ đêm, thế chẳng phải là tôi tự chuốc phiền toái?

Thôi kệ, cứ dọn sạch những nắm giấy trong ngăn kéo, an toàn hơn. Hơn nữa tôi còn dùng giẻ lau thấm chút nước, lau sạch sẽ ngăn kéo.

Lúc cầm giẻ lau chùi ngăn kéo, tôi chợt nghĩ:

Nếu con ma này là tín đồ Cơ Đốc giáo, có lẽ tôi có thể đến nhà thờ lấy chút nước thánh vẩy vào ngăn kéo; Nếu Đạo giáo là tín ngưỡng của hắc, vậy tôi chỉ có thể mời người vẽ bùa thôi.

Sớm hôm sau, mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên đi vào phòng học, ngồi xuống.

Trước tiên hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh, rồi cúi đầu ngó vào trong ngăn kéo.

Sau đó tôi thở dài một hơi.

Vì tờ giấy lại xuất hiện nữa rồi.

“Cuối cùng cậu cũng biết nghe lời rồi, thiện tai thiện tai.

Nhưng sách của cậu vẫn chiếm không gian của tôi.”

Thiện tai thiện tai?

Chẳng lẽ tín ngưỡng của tên này là Phật giáo?

“Quán tự tại Bồ tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá Lợi Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc,...”

Tôi chép một lượt “Tâm Kinh” lên tờ giấy.

“Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh?

Không đủ sức đâu! Tôi hung lắm.”

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, sau khi tan học tôi cầm bốn quyển sách trong ngăn kéo nhét vào cặp mang về nhà.

Tóm lại, đêm nay chính là vừa viết bản thảo vừa chửi bậy vừa thấy sờ sợ vừa thấy chẳng biết phải làm sao.

Vốn cho là mình có thể như chí sĩ kháng Nhật bị quân Nhật bắt giữ, chẳng những có thể chịu đựng được bất cứ khổ hình nào, mà còn có thể tranh thủ phun nước miếng vào người giặc.

Chẳng ngờ dưới tình huống mơ hồ không rõ đối phương có phải là ma quỷ thật hay không, đã chùn chân rồi.

Rõ là yếu bóng vía.

“Biết sợ là tốt, cuối cùng cũng biết khó mà lui nhĩ.

Sau này ngăn kéo phải thu dọn sạch sẽ, đừng làm bữa bộn nữa.

Phải làm một học sinh trung học có phép lịch sự, đừng giống đứa trẻ bị chiều quá sinh hư.”

Tôi giống đứa trẻ bị chiều quá sinh hư?

Ngoan ngoan chịu thua còn bị bỡn cợt, quả tình tôi nuốt không trôi cơn tức này.

Sau khi tan học tôi đến miếu Thành Hoàng trong vùng, lấy một quyển “Chú Đại Bi”.

Bữa tối ăn chay, ăn xong tắm rửa cẩn thận, sau đó quay ra ngồi ngay ngắn trước bàn học.

“Nam mô. Hắc ra đất na. Đa ra dạ da. Nam mô. A rị da. Bà lô yết đế. Thước bát ra da...”

Tôi dùng bút lông chép lại toàn văn “Chú Đại Bi” gồm 415 chữ lên giấy.

Nếu tờ giấy không xuất hiện nữa, vậy coi như xong;

Nếu tờ giấy lại xuất hiện, đành phải mời Quan Thế Âm Bồ Tát phân xử thôi.

“Ôi, hôm nay cậu ngoan lắm, ngăn kéo rất sạch sẽ.

Mời cậu ăn viên kẹo.”

Ngoài tờ giấy ra, đúng là còn có viên kẹo.

Nhưng tôi không dám ăn viên kẹo ấy, vớ vẫn có khi đây chỉ là ảo giác của tôi, thứ ấy thực ra không phải là kẹo mà là nền Nguyên Bảo hoặc là giấy tiền vàng mã, vân vân.

Tôi hạ quyết tâm, cầm tờ sao chép “Chú Đại Bi” nọ, đặt ngay ngắn trong ngăn kéo.

Bốn góc giấy còn dùng băng dán trong suốt dán chặt vào.

“Chữ viết bút lông của cậu không tệ, lễ vật này tôi nhận. Để báo đáp, tôi kể cho cậu nghe một truyện cười.

Năm ngoái mẹ tôi làm phẫu thuật, tôi lo lắng, vì mẹ rất sợ đau, mà sau khi phẫu thuật sẽ rất đau đớn.

Sau khi mẹ phẫu thuật xong tôi đến thăm bà, chỉ thấy nét mặt bà tự nhiên, nói nói cười cười. Tôi ngạc nhiên lắm, hỏi: “Mẹ, mẹ không đau ư?”. Bà trả lời: “Không con à. Có người bảo mẹ niệm Chú Đại Bi rất hữu hiệu, thế là mẹ bèn niệm ba lần Chú Đại Bi, quả nhiên ly khổ đắc lạc.”

Tôi càng tò mò hơn, lại hỏi: “Nhưng mẹ ơi, mẹ không biết niệm Chú Đại Bi mà.”

“Mẹ biết chứ, mẹ cứ ‘Chú Đại Bi’, ‘Chú Đại Bi’, ‘Chú Đại Bi’, đọc ba lần ‘Chú Đại Bi’ như vậy thôi.”

ps. Truyện này có được coi là truyện cười không nhỉ?”

Tờ giấy này có ý nghĩa gì? Truyện cười nhạt nhẽo về Chú Đại Bi à?

Truyện cười nhạt nhẽo về Chú Đại Bi, tôi chỉ từng nghe: Nếu muốn biến chén sũa đậu nành nhỏ thành cái bát lớn, cứ niệm Chú Đại Bi là được ngay.

Nhưng trọng điểm không phải là truyện cười nhạt nhẽo này có mấy sao, mà là tại sao tên đó kể truyện này ấy.

Nỗi sợ hãi của tôi chẳng hiểu sao biến mất, điều còn vương lại chỉ là nghi hoặc mà thôi.

Chắc hẳn tên đó không phải là ma quỷ, thế thì rốt cuộc tên đó là ai?

Vì sao cứ để lại lời nhắn trong ngăn kéo tôi thế?

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu, cũng chẳng có chút manh mối nào, dứt khoát không nghĩ nữa. Đã không là ma quỷ, vậy thì không việc gì phải sợ, tôi lại đặt bốn quyển sách kia vào ngăn kéo.

Lúc tan học, theo thường lệ tất cả học trò đều phải quét dọn qua loa phòng học rồi mới được rời đi.

Hôm nay tôi phụ trách lau cửa sổ, đây là công việc nhẹ nhàng nhất, thường hoàn thành sớm nhất.

Lau cửa sổ xong tôi liền quay về chỗ ngồi, khoác cặp chuẩn bị về nhà.

Lúc khua chốt đến gần tôi, cậu bạn ngồi phía bên phải tôi nói: “Này, trong ngăn kéo của cậu còn có đồ chưa mang đi.”

Đầu tiên tôi ngây ra một lúc, sau đó bóp cổ cậu ta, kêu lên: “Ra là cậu!”

Cậu ta hoảng sợ, cây chổi rơi xuống đất phát ra thanh âm giòn giã.

Cậu ta ra sức vùng ra, sau đó lườm tôi, nói: “Làm gì thế!”

“Tại sao cậu phải dọa tớ?”

“Tớ dọa cậu?” Cậu ta ngỡ ngàng.

Ông nói gà, bà nói vịt một hồi, tôi mới biết cậu ta chỉ hão tâm nhắc nhở tôi, sợ tôi quên mang sách về nhà.

“Vội lại buổi tối còn có học sinh bỏ tức đến học, để sách trong ngăn kéo không hay.” Cậu ta nói.

“Học sinh bỏ tức ?” Tôi rất sửng sốt.

“Đúng thế.” Cậu ta chăm chú nhìn tôi, “Cậu không biết à?”

“Tớ có biết đâu!” Tôi gằn như kêu lên.

“Cậu đàn lắm, ngay cả điều này cũng không biết.”

Sau khi nói xong cậu ta không đếm xỉa đến tôi nữa, tiếp tục công việc quét tước của mình.

Làm sao tôi có thể biết được trường chúng tôi còn có học sinh bỏ tức?

Cái này đi thi cũng chẳng hỏi!

Thì ra dùng chung một cái bàn với tôi chỉ là một học sinh bỏ tức nào đó, hoàn toàn không phải ma quỷ.

Cậu ta nói rất đúng, tôi thật là đần.

Bí ẩn quá nhiều bấy lâu nay cuối cùng có lời giải, tâm trạng tôi liền thoải mái.

Từ khi lão thầy ngữ văn cưỡng ép tôi viết văn đến nay, tôi đã không còn biết vui sướng là thế nào.

Bỗng nhiên nỗi niềm vui sướng ập tới, khiến tôi liên tiếp cười không ngừng nghỉ.

Tôi bèn quay lại chỗ ngồi, lấy ra một tờ giấy, định bụng cũng viết một truyện cười cho tên học bổ túc đọc.

“Tớ cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện cười. Có một khách làng chơi khi đang cùng gái điếm làm việc, gái điếm không rên một tiếng.

Khách làng chơi phàn nàn: “Em yên lặng thế này tôi không khoái lắm đâu, chắc em không biết gọi xuân chứ gì?” Gái điếm trả lời: “Em đương nhiên biết gọi xuân.” Khách làng chơi nói: “Thế thì gọi mấy tiếng tôi nghe.”

Thế là gái điếm liền kêu: “Xuân, xuân, xuân...” [1]

ps. Truyện cười này với truyện cười của cậu có cách vào đề khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu nhỉ?”

Buổi tối khi học bài trước bàn học, thỉnh thoảng lại bật cười ngu ngơ.

Tôi còn hát nữa đó, mà còn là bài hát tiếng Anh.

“Sayonara... Japanese goodbye... whisper sayonara... smiling and don't you cry...”

Chính tôi cũng không hiểu vì sao, mình luôn ngâm nga bài hát chủ đề của phim “Mối tình hoa anh đào” này.

Sáng sớm hôm sau mang theo tâm trạng chờ mong được thấy tờ giấy đi vào phòng học.

Tên đó sẽ viết những gì nhỉ?

Biết đâu vì truyện cười tôi viết rất buồn cười, tên đó muốn cùng tôi kết nghĩa kim lan cũng nên.

“Thấp hèn! Vô vị! Biến thái!

Còn nữa, cậu lại để sách trong ngăn kéo làm gì thế, phiền quá đấy!”

Hả?

Tại sao lại thế?

Đây là truyện cười nhạt thếch năm sao, hơn nữa còn là truyện dâm đó.

Tên nam sinh trung học khỏe mạnh nào nghe được truyện cười này cũng phải xúc động đến khóc nức nở ấy chứ.

Hay “Tên ấy” là con gái?

Tôi vẫn cho rằng tên ấy là con trai, bởi vì trường chúng tôi là trường nam sinh, không có nữ sinh nào cả.

Thậm chí con chó lang thang trong vườn trường cũng là giống đực.

Lẽ nào trường bổ túc có nhận nữ sinh?

Tôi do dự một lúc, viết xuống tờ giấy của ngày hôm nay:

“Xin lỗi, cho phép tớ hỏi cậu một vấn đề uyên thâm.

Cậu là con gái à?”

“Hỏi thừa. Tớ là một nữ sinh bổ túc thuần khiết thoát tục, tấm lòng thiện lương.

Còn cậu, cậu là tên nam sinh trung học đơn điệu buồn tẻ, không có tinh thần tập thể!”

Tôi có chút bối rối, dù sao cũng ở trường hòa thượng lâu rồi, chẳng hề có kinh nghiệm đối mặt với bạn học nữ.

Đành phải viết bằng giọng điệu rất khách sáo:

“Rất xin lỗi. Tôi mang sách về nhà rồi.

Tớ cứ tưởng là ngăn kéo này chỉ có mình tớ đang dùng thôi, không phải tớ cố ý chiếm dụng không gian của cậu.

Mong cậu thứ lỗi cho sự vô tâm của tớ.”

“Tục ngữ nói: Tu mười năm mới có thể ngồi cùng thuyền.

Nếu muốn dùng chung một ngăn kéo, sơ sơ cũng phải tu mười tháng.

Thế nên lau giọt lệ nơi khóe mắt cậu đi, tớ tha thứ cho cậu rồi.”

Lau nước mắt cái rắm, chẳng hiểu ra sao cả.

Nhưng cô ấy bằng lòng tha thứ cho tôi, hiển nhiên không phải là nữ sinh hẹp hòi.

Chỉ cần không phải là nữ sinh hẹp hòi, vậy thì dễ nói chuyện rồi.

“Lúc trước cậu giả ma giả quỷ dọa tớ làm gì?”

“Tại cậu ngốc đấy. Chính cậu coi tớ là ma.”

“Vậy cậu vẫn có thể bảo tớ, thực ra cậu chỉ là một học sinh bổ túc thôi.”

“Ai bảo cậu không thu dọn ngăn kéo gọn gàng sạch sẽ, bị dọa là đáng đời.”

“Xin lỗi, tớ có nỗi khổ tâm. Tớ phải viết bài văn một vạn chữ.”

“Viết văn thể loại gì?”

“Bàn về hiếu thuận hoặc các chủ đề tương tự với hiếu thuận, phải làm để dự thi.”

“Cậu viết văn hay lắm à?”

“Chẳng hay. Tớ bị hãm hại.”

“Thế nên cậu là người tốt.”

“Sao lại nói thế?”

“Chỉ có người tốt mới bị hãm hại mà.”

Đối thoại thế này nếu là khi mặt đối mặt chỉ mất có một phút đồng hồ, nhưng khoảng thời gian ở trong ngăn kéo, lại phải mất sáu ngày.

~*~

*Chú thích:

[1] Ở thì “Gọi xuân” chắc là rên rỉ gì gì đó trong lúc gì gì đó (tìm hiểu thêm với “Mèo gọi xuân”). Ý cha khách làng chơi là bảo kỹ nữ rên nhưng kỹ nữ không rên mà kỹ nữ đọc hẳn chữ “Xuân” ra. Hì hì, chú thích tí, sợ có người cũng ngỡ như mình, đọc đến lần thứ hai mới hiểu (lại còn phải nhờ bác Gúc để tìm từ thích hợp nữa chứ *che mo*)

Tương tự với truyện cười về chú Đại Bi: Đáng lẽ phải niệm chú Đại Bi là cả nguyên bài dài cơ, nhưng người mẹ chỉ đọc đúng ba lần tên của bài chú là “Chú Đại Bi”.↑

2. Chương 03-04

3.

~*~

“Thương lượng với cậu một việc, cho tớ để sách trong ngăn kéo nhé?”

“Mấy quyển sách này vừa cũ lại vừa bẩn, có quyển bên trên còn dính rầy tai, thật ghê tởm.”

“Đấy là cút mũi. Nếu không tin, cậu cứ nhìn kỹ, trong đó có lông.”

“Cậu càng mắc ói hơn. Tại sao không mang sách về nhà? Ngại bẩn à?”

“Ở nhà không có cách nào viết được, tâm trạng sẽ trở nên tệ hại. Tớ cực kỳ không tình nguyện viết bài văn này.”

“Vậy được rồi. Cậu có thể để sách trong ngăn kéo.”

“Cảm ơn cậu. Mời cậu ăn viên kẹo, của Nhật đó.”

“Ăn ngon lắm. Cảm ơn cậu.”

Ngày thứ ba sau khi tiếp tục mang bốn quyển sách đó đến trường, cuối cùng tôi đã viết xong.

Tính toán thử cái, một tờ giấy viết được 500 chữ tổng cộng tôi viết hết 18 tờ.

Chỉ có khoảng chín ngàn chữ, lão thầy ngữ văn có đồng ý không?

Tôi dám chắc cô ấy không phải là nữ sinh hẹp hòi, nhưng lão thầy ngữ văn lại cực kỳ nhỏ mọn.

Quả nhiên động tác đầu tiên của lão thầy ngữ văn sau khi cầm được bản thảo, đó là cẩn thận đếm giấy viết bản thảo xem có bao nhiêu tờ.

Thậm chí còn dùng ngón tay vừa thấm nước bọt vừa đếm, đang đếm tiền sao?

“Mới có 18 tờ.” Sau khi đếm xong, lão thầy ngữ văn nhúu mày.

“Thầy ơi, em đã tận lực rồi.”

“Quy định là một vạn chữ, thì là một vạn chữ.” Mặt lão lạnh tanh, “không được thương lượng.”

“Nhưng chín ngàn đã gần với một vạn lắm rồi.”

“Nếu tôi nợ em một vạn đồng, nhưng chỉ trả cho em chín ngàn đồng, em có chấp nhận không?”

“Có thể chấp nhận ạ.” Tôi nhỏ giọng nói, “bởi vì thầy kiếm tiền rất vất vả.”

Đến cả nội dung bên trong bài văn cũng chưa xem, lão thầy ngữ văn liền cuộn xấp giấy kia thành hình ống, tỏ ý muốn đưa cho tôi.

“Cầm về viết lại.” Lão nói.

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Lão vươn tay, “cầm về!”

Trong bụng tôi chửi rủa không ngừng, chậm chạp chìa tay phải ra nhận lấy.

Đời trung học quả nhiên là địa ngục.

Dù chỉ thiếu có một ngàn chữ, nhưng cái gọi là “viết lại”, vẫn là phải viết lại một vạn chữ.

Thời kỳ máy vi tính không phổ biến, không có cách nào tùy ý thêm chữ vào trong bài văn.

Tôi chỉ có thể coi chín ngàn chữ này như bản nháp, sau đó nghĩ tất cả các biện pháp, vắt hết óc để để ra một ngàn chữ, sau cùng sẽ viết lại từ đầu bản thảo một vạn chữ.

“Này, bản thảo viết thế nào rồi?”

“Viết xong rồi, nhưng bản thảo bị lão thầy trả lại. Bởi vì chỉ có chín ngàn chữ.”

“Thầy của cậu nhỏ mọn quá đi, chín ngàn đã gần với một vạn lắm rồi.”

“Câu đầu tiên của cậu tứ đồng ý, câu thứ hai giống hệt suy nghĩ của tớ.”

“Vậy cậu làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại viết lại một vạn chữ?”

“Ừ. Tớ đang đau đầu xem nên làm thế nào để thêm vào một ngàn chữ.”

“Sao không lấy ví dụ từ bản thân ấy? Như thế biết đâu có thể viết được nhiều hơn.”

“Về cơ bản tớ là một đứa khiêm tốn, chẳng lẽ những chuyện như tớ cắt thận chữa bệnh cho cha, bán máu nuôi mẹ, thường xuyên nắm tay dắt bà sang đường cũng phải viết ra để tất cả mọi người đều biết ư?”

“Cậu nhàm chán quá đấy!”

Nhưng chữ “nhàm chán” cô ấy viết lần này lại cho tôi cảm hứng.

Bởi vì kẻ nhàm chán, nhất định sẽ nhiều lời vô nghĩa.

Trong đầu tôi linh quang chợt hiện, nghĩ ra một cách trực tiếp “hồ bèo” bài văn.

Thay “rất, lắm” bằng “vô cùng, phi thường, cực kỳ”, có chết cũng không lược bỏ những từ đệm như “rằng, thì, là, mà”; còn phải biết sử dụng một số hư từ như “rồi”, “liền”.

Còn phải nhiều dấu câu hơn nữa, bởi vì dấu câu cũng chiếm một ô vuông của giấy viết bản thảo.

Tôi đã chán nản đến nước để có thể viết nhiều hơn một chữ mà không thừa thủ đoạn nào.

Tỷ như:

Bữa cơm hôm nay ngon lắm, cơm nước xong xuôi tôi thông dong tản bộ trên phố, nhặt được một đồng tiền trên mặt đất.

Có thể sửa thành:

Bữa cơm hôm nay (thì) ngon (vô cùng), cơm nước xong xuôi (rồi) (,) tôi (liền) rảnh rang (mà) tản bộ trên phố, (rồi) nhặt được một đồng tiền trên mặt đất.

Nguyên bản bao gồm cả dấu câu chỉ có 28 văn tự, trong nháy mắt tăng lên thành 35 văn tự.

Tôi phấn chấn tinh thần, đọc từng từ từng từ bản thảo, dùng bút đỏ điền trực tiếp những chữ thêm vào lên giấy viết bản thảo.

Sửa sang tập bản thảo trong kế hoạch vĩ bèo này, sơ sơ chắc phải dư ra khoảng hơn một nghìn một trăm chữ.

Thêm vào nhiều nhất là những chữ “rằng, thì, là, mà”, quả nhiên chỉ cần để tâm, văn chương nơi nơi đều có thể thêm “rằng, thì, là, mà”.

Nhiều năm sau, đối thoại kinh điển trong phim “Thực Thân”: “Chỉ cần để tâm, ai ai cũng có thể là thực thân.”, cũng ăn khớp với điều này.

“Hi hi, tớ tìm được một ngàn chữ thêm vào rồi.”

Khi rời trường học, tôi nhấn lại trên tờ giấy như vậy.

Tôi mang bản thảo đã điền thêm rất nhiều chữ đỏ về nhà, đêm nay sẽ giải quyết dứt điểm việc này luôn.

Chép một vạn chữ tuy cũng là một công trình không nhỏ, nhưng ít nhất không cần động não, sẽ thoải mái rất nhiều.

Tôi đánh một tiếng trống cho lòng hăng hái trước bàn học, mắt hơn sáu tiếng đồng hồ chép xong bản thảo một vạn chữ.

“Thật thế á? Sao cậu làm được vậy?”

Hôm sau sau khi thấy tờ giấy tôi rất đặc ý, cười hề hề, tay bạn học ngồi kế bên nhìn tôi chăm chăm.

Cuối cùng hôm nay có thể được giải phóng hoàn toàn rồi, đợi đến khi nộp bản thảo cho lão thầy ngữ văn xong, tôi sẽ cáo biệt Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Bởi vì tôi sắp rời khỏi địa ngục.

Nộp bản thảo cho lão thầy ngữ văn, lão lại cẩn thận kiểm kiểm, lần này tôi viết 20 tờ rưỡi.

Lão vẫn không ngó ngang nội dung bản thảo, chỉ gật đầu, vẩy vẩy tay ý bảo tôi có thể rời đi.

Tâm tình tôi cả ngày đều rất vui vẻ khoan khoái, lúc tan học bỏ tập bản thảo cũ đầy rẫy chữ đỏ vào ngăn kéo, sau đó viết lên giấy:

“Cho cậu chiêm ngưỡng bản thảo một chút. Cậu sắp chứng kiến một nhà văn xuất chúng ra đời.

ps. Cậu sắp (có cơ hội) chứng kiến (thấy) sự ra đời (của) một nhà văn xuất chúng.”

“Thì ra là thế. Cậu dirty quá.”

“Vậy cậu có thirsty không? Đồ uống trong ngăn kéo mời cậu uống.”

“Cảm ơn cậu. Tại sao mời tớ đồ uống?”

“Bởi vì một câu “Nhàm chán” của cậu, đã thúc đẩy sự ra đời của một tác phẩm đồ sộ vĩ đại.”

“Không liên quan gì tới tớ, tớ cũng không bảo cậu thêm ‘rằng, thì, là, mà’ khắp nơi.”

“Ban ơn không mong hồi báo. Cậu thật là vĩ đại, vĩ đại quá”

“Cậu vẫn nhàm chán như thế. Đúng rồi, bản thảo mới viết xong chưa?”

“Viết xong lâu rồi. Dù sao cũng chỉ chép lại một lần thôi.”

“Vậy tập bản thảo cũ này cho tớ mượn về nhà xem. Đạo này ngủ không ngon, đọc kiểu bản thảo này dễ buồn ngủ.”

“Mong là như thế.”

Tôi mang ba quyển sách đi mượn trả lại cho thư viện, tặng quyển dính cứt mũi cho người nhật đồng nát.

Mà khi vừa nhận lại tập bản thảo cũ cô ấy trả, tôi lập tức vo thành 18 nắm giấy quăng vào thùng rác.

Chuyện này đến đây xin phép được kết thúc, tôi hoàn toàn không muốn lưu lại ký ức về bài văn này.

Quay trở lại những tháng ngày đọc sách như thường lệ thật đáng ăn mừng, hưởng hồ còn còn có thể liên lạc với cô ấy qua giấy nhiều hơn.

Tôi nhận thấy cô ấy hẳn là một cô gái chu đáo, hơn nữa dường như rất ưa thích sạch sẽ.

Cô ấy luôn chuẩn bị một tờ giấy trắng tinh tươm, chữ viết ở mặt trên, sẽ sắp thành một hàng thẳng tắp.

Tôi sẽ viết phía dưới hàng chữ ấy, nhưng hàng chữ của tôi có chút xiêu vẹo, thi thoảng còn ngoằn ngoèo.

Tiếp đó cô ấy sẽ viết một hàng chữ thẳng tắp nữa.

Sau khi tờ giấy trắng gần như kín chữ, cô ấy lại đổi một tờ giấy trắng hoàn toàn mới.

Khi cảm xúc bất chợt dâng trào, cô ấy sẽ viết một đoạn chữ, tôi cũng sẽ viết một đoạn tiếp theo.

Đôi khi cô ấy còn vẽ tranh, đương nhiên tôi cũng phải vẽ cùng.

Nếu phong cách tranh của cô ấy giống như nàng công chúa Bạch Tuyết trong câu chuyện cổ tích, thì phong cách tranh của tôi đây tựa như khách làng chơi bị tóm ở khách sạn rẻ tiền.

Nói thật, nếu không trải qua quãng thời gian cùng cô ấy liên lạc qua những tờ giấy, hồi ức về đời trung học của tôi e rằng chỉ có bàn học, bảng đen, sách tham khảo và cuốn sổ hạc.

Trong lúc các tờ giấy đến đi, tôi đại khái đã biết một số thông tin về cô ấy.

Cô ấy và tôi cùng tuổi, nhưng cô ấy là học trò ít tuổi nhất trong lớp các cô.

Hoàn cảnh các học sinh bổ túc khác xa nhau, học sinh lớn tuổi nhất trong lớp các cô đã 30 tuổi.

Ban ngày cô ấy đi làm ở khu công nghiệp An Bình, sau khi tan ca lập tức tới trường đi học.

“Eo ơi! Như thế mệt chết đi được.”

“Đã thành thói quen rồi, không thấy mệt lắm.”

“Ngày nghỉ thì sao? Cậu có đi hiến máu hay là đến Thiếu Lâm tự làm công không?”

“Cậu bớt nhàm chán đi. Ngày nghỉ tớ sẽ ngủ cả ngày.”

“Eo ơi! Ngủ cả ngày cũng mệt chết đi được.”

“Nghe cậu nói chuyện là mệt nhất!”

Văn chương có khởi, thừa, chuyển, hợp, trong cuộc sống hiện thực cũng có.

Khoảng ba tuần sau khi lão thầy ngữ văn nhận bản thảo của tôi, “Chuyển” trong hiện thực đã xuất hiện.

Ngày hôm ấy đột nhiên lão thầy ngữ văn bảo tôi sau khi tan học đến văn phòng tìm lão.

“Cách hạn chót còn hơn một tuần nữa, em viết lại một bài đi.” Lão nói.

“Lại viết một bài nữa?” Tôi không nén nổi kêu lên.

“Khẽ thôi, ở đây là văn phòng.” Lão trừng mắt nhìn tôi, “không thấy bản thảo của em nữa rồi.”

“Dạ?” Tôi há hốc mồm, “sao lại không thấy?”

“Việc này phải trách em. Nếu em viết tốt, tôi nhất định sẽ cất thật cẩn thận.” Lão lại lườm tôi, “chỉ trách em viết không ra gì, tôi mới có thể tiện tay đặt bừa. Bây giờ không tìm được nữa.”

“Bản thảo là thầy làm mất, tại sao lại bắt em chịu trách nhiệm chứ?” Tôi hỗn hển.

“Em có hiểu tôn sư trọng đạo không? Mà lại dám nói với thầy như thế!” Lão phát hỏa, “em viết lại một bài là được rồi!”

Ra khỏi văn phòng, chỉ cảm thấy ánh mặt trời thật là chói mắt.

Why does the sun go on shining?

Why does the sea rush to shore?

Don't they know it's the end of the world?

Tiếng lòng tôi tựa như ca từ của “The end of the world”.

Bản thảo cũ đã ném đi, sách dính cứt mũi cũng cho người ta mất rồi, cho dù vẫn có thể đến thư viện mượn sách, nhưng yêu cầu tôi viết lại từ đầu bài văn một vạn chữ?

Đây đã không còn là vấn đề có khả năng hay không, mà là tôi hoàn toàn không muốn viết lại nữa đâu!

Tôi như bị một cước đá văng đến Thái Bình Dương, chỉ có thể thương tâm thật sâu nơi đáy Thái Bình Dương thăm thẳm.

Tờ giấy ngày hôm nay của cô ấy tôi không trả lời, vì thế giới của tôi đã tắm tới một vùng.

Hôm sau cô ấy viết lên tờ giấy:

“Ồ? Cậu ốm rồi à? Vì thế không tới lớp?”

Tôi vẫn không trả lời.

“Này, vì sao không trả lời tớ nữa?”

Tôi nhắc bút định viết mấy chữ lên giấy, nhưng tâm trạng vẫn rất tệ, một chữ cũng không vắt ra nổi.

“Ba ngày liên tiếp không trả lời, tốt nhất là cậu hãy bệnh thật nặng đi.”

Tôi thở dài, đành phải viết lên giấy:

“Tâm trạng tớ không tốt, không muốn nói chuyện.”

“Vậy tớ kể cho cậu nghe một truyện cười nhé.

Tuần trước đến cảng Hưng Đạt mua hải sản, có một tiểu thương bày trước mặt bốn chậu tôm he, đề giá khác nhau: Một trăm, hai trăm, ba trăm, bốn trăm. Tớ nom bốn chậu tôm he kia cũng hao hao nhau, tò mò bèn hỏi: “Vì sao giá khác nhau vậy?” Tay phải của tiểu thương chỉ từ chậu bốn trăm qua chậu một trăm, vừa chỉ vừa trả lời: “Chậu này là tôm sống, chậu này là đang chết, chậu này vừa mới chết không lâu, chậu này là chết rất lâu rồi.”

ps. Tiểu thương này đủ dã man nhỉ?”

Ôi, đau đầu quá.

Đó là một truyện cười nhạt nhẽo có thể khiến cho tâm tình đã rét vì tuyết lại giá vì sương.

Cho nên tôi tiếp tục không trả lời.

“Vậy tiếp tục một truyện cười ghê gớm hơn nhé.

Ở cửa nhà hàng xóm có trồng một gốc cây nhỏ, kể ra cũng khó hiểu, gốc cây nhỏ ấy thường lắc tới lắc lui, cho dù là khi lặng gió cũng thế.

Tớ hiếu kỳ lắm, bèn hỏi: “Sao cái cây này lúc nào cũng lắc lắc lắc thế ạ?” Hàng xóm trả lời: “Bác thường hay tưới bia cho nó, có thể nó say, thế nên là lúc nào cũng lắc la lắc lư.”

ps. Hàng xóm của tớ còn kinh khủng hơn nhỉ?”

Không. Đầu tôi càng đau nhức hơn.

Chỉ còn ba ngày thôi, một chữ tôi cũng không viết được.

Đại nạn sắp ập lên đầu đến nơi rồi, truyện có buồn cười thế nào đi chăng nữa tôi nghe xong đều có thể khóc.

Thế nên tôi vẫn giữ im lặng.

“Tùy ý nói gì đó đi. Tớ sẽ lo cho cậu.”

Sau khi thấy tờ giấy, trong lòng trào lên một luồng cảm xúc vừa ấm áp vừa tê dại.

Bỗng nhiên tôi có ảo giác cả thế giới chỉ còn lại mình cô ấy quan tâm đến tôi.

Chẳng bao lâu tôi bắt đầu cảm thấy uất ức, viền mắt hơi ươn ướt.

Sau khi lau lau khôé mắt, tôi cầm bút viết:

“Lão thầy ngữ văn làm mất bản thảo của tớ rồi, lão yêu cầu tớ viết lại một bài. Chỉ còn hai ngày thôi.”

Ngày hôm sau phát hiện thấy trong ngăn kéo ngoài tờ giấy ra, còn có một quyển sách giáo khoa ngữ văn cao nhị gần như mới tinh được bọc trong giấy bao sách trong suốt.

“Chú ý đến trang sách 19, trang 69, trang 10, trang 15, trang 22, trang 48, lật theo trình tự.

Còn nữa, đừng làm dơ sách, tớ cần dùng để học.”

Quyển sách giáo khoa này tôi cũng có, nhưng sách giáo khoa của tôi bẩn hơn nhiều.

Về cơ bản, tôi cho rằng dùng giấy bao sách để bọc sách giáo khoa trung học là chuyện vừa lãng phí sinh lực vừa lãng phí tiền tài.

Trong kế hoạch của cuộc đời tôi, việc đầu tiên phải làm sau khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh, chính là chăm đước đốt rụi đồng sách giáo khoa.

Tôi dè dặt mở trang thứ 19 của quyển sách này ra, trong đó có kẹp mấy tờ giấy.

Giấy bị gập đôi hai lần, lại còn cẩn thận ép phẳng, sau đó kẹp vào trong sách.

Tôi mở tờ giấy ra, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức mừng khôn kể xiết, bản thảo cũ của tôi đây mà!

Đây là bản photo của tập bản thảo cũ 18 trang có điền thêm chữ đỏ, thứ tự của bản thảo theo đúng thứ tự trang 19, 69, 10, 15, 22, 48, mỗi trang đều kẹp ba tờ giấy.

Cuối cùng được cứu rồi.

“I’m on the top of the world looking down on creation

And the only explanation I can find

Is the love that I ‘ve found ever since you ‘ve been around...”

Tôi không kìm nổi hát vang bài “Top of the world” này.

Dẫu ngày mai là hạn chót, nhưng chỉ cần cầm bản photo này về nhà, đêm nay tôi có thể sao chép ngay bản thảo một vụn chữ.

Trước khi rời trường, tôi viết lên giấy:

“Làm thế nào cậu lại có bản photo của tập bản thảo này?”

“Cậu không biết nói tiếng cảm ơn trước à?”

Tối hôm qua thức chép thuê đêm, bản photo hơi mờ, nhất là phần photo chữ màu đỏ.

Khi chỉ còn một chút nữa là có thể chép xong, tôi đã không chống đỡ thêm được nữa, bèn nằm xuống ngủ.

Thời gian tự học đầu giờ hôm nay, tôi sẽ chép khoảng một trang bản thảo còn lại.

Lúc cầm bản thảo nộp cho lão thầy ngữ văn, bản thảo vẫn còn nóng hôi hổi.

Lão thầy ngữ văn mặt lạnh tanh nhận lấy bản thảo, không nói nửa câu, cũng như trước không xem bài văn bên trong.

Sau khi lão cất bản thảo vào ngăn kéo, tôi lẩm nhẩm trong đầu:

Trong ngăn kéo dưới cùng phía bên phải bàn giấy, trong ngăn kéo dưới cùng phía bên phải bàn giấy...

“Đang lẩm bẩm cái gì?” Lão trừng mắt nhìn tôi, “còn không mau về lớp!”

Tâm trạng u uẩn hơn một tuần nay, cuối cùng trời cũng xanh mây cũng trắng.

Tôi biết ơn cô ấy vô cùng, loại biết ơn này không phải một câu “Cảm ơn” là có thể giải bày.

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nợ cậu một cái mạng. Tiếc là sinh nhật cậu qua mất rồi.”

“Ồ? Cậu biết sinh nhật của tớ?”

“19, 69, 10, 15, 22, 48. Không phải là bát tự ngày sinh của cậu à?” (1)

“Than ôi. Cùng học tập dưới một mái trường, cậu là học sinh trung học nổi tiếng thông minh, còn tớ đây là học sinh bổ tặc nhưng quá ngu dốt.”

“Ngần vụn đừng nói thế, tớ chỉ đoán bừa thôi.”

“Này, nếu đã biết ngày sinh tháng đẻ của tớ, ngần vụn đừng quần người rơm hại tớ nhé.”

“Cậu yên tâm, cậu là của ân nhân cứu mạng tớ, tớ tuyệt đối sẽ không lấy oán báo ơn.”

“Biết là tốt rồi. Nhớ phải báo ân đấy.”

“Đúng rồi, cậu vẫn chưa nói cho tớ biết, vì sao cậu lại có bản photo?”

“Ngày ấy khi mượn bản thảo của cậu về nhà làm thuốc ngủ, tiện thì photo một bản.”

“Nếu cậu muốn bản thảo có thể bảo tớ mà, tớ nhất định cho cậu, thậm chí còn có thể trả cậu tiền phụ cấp.”

“Tớ không cần bản thảo của cậu. Tớ chỉ biết là cậu nhất định sẽ quăng bản thảo đi, sẽ không giữ lại.”

“Đương nhiên tớ sẽ không giữ lại tập bản thảo ấy, ai lại đi giữ giấy vệ sinh đã từng chùi mông?”

“Ấy, chớ có ví von lung tung.”

“Quay về việc chính. Nếu cậu đã không cần bản thảo của tớ, sao phải photo một bản?”

“Cậu có nghĩ tới không, rằng ba năm sau, năm năm sau, mười năm sau thậm chí là còn lâu hơn nữa, tóm lại, có thể là một ngày nào đó, cậu bất chợt tâm huyết dâng trào muốn xem xem hồi trung học cậu đã từng viết những gì.

Thế nên tớ giúp cậu photo một bản.”

“Cho dù qua bao lâu, chắc chắn tớ sẽ không muốn xem đâu. Trừ phi cuộc sống sau này của tớ quá vô vị.”

“Bởi thế tớ mới nói: có thể là một ngày nào đó.”

“Có thể một ngày nào đó tớ sẽ thật sự tâm huyết dâng trào, nhưng ‘Một ngày nào đó’ cậu làm sao đưa được cho tớ?”

“Cậu thật là ngốc. Có thể một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp nhau đấy.”

Gặp nhau?

~*~

* Thật là bó tay với chỗ bắt tự

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ gặp cô ấy.

Nhưng điều này không có nghĩa là tôi không muốn gặp cô, mà bởi tôi vẫn cho rằng chúng tôi không cần phải gặp gỡ.

Chúng tôi dùng chung một bàn, ngồi chung một ghế, mỗi ngày cùng nhìn chăm chú vào một tấm bảng đen.

Khi lên lớp ghi chép bài, hai tay tôi sẽ tựa lên mặt bàn;

Lúc tan học, thỉnh thoảng tôi sẽ gục xuống bàn thiêm thiếp ngủ, má phải hoặc má trái dán sát vào mặt bàn.

Khi cô ấy chép bài, hay là khi mệt mỏi ghé vào bàn nghỉ ngơi, cũng là như thế chẳng?

Trong không gian tọa độ, chúng tôi trùng nhau ở cùng một điểm, hoàn toàn không có khoảng cách.

Khoảng cách duy nhất, chỉ có thời gian.

Năm giờ mười lăm phút tôi tan học, sáu giờ cô ấy lên lớp, cách nhau chưa đến một giờ.

Trên lý thuyết chỉ cần tôi sẵn lòng, hơn nữa đủ vô vị, sau khi tan trường nán lại phòng học bốn mươi lăm phút là có thể gặp nhau.

Nhưng đối với những học sinh trung học bình thường mà trái tim chỉ đập vì kỳ thi tuyển sinh như chúng tôi, sau khi tan học sẽ không có một ai ở lại trong vườn trường quá một phút đồng hồ.

Hướng hồ hầu như tất cả các học trò đều phải đến các lò luyện thi, vì thế bèn ba chân bốn cẳng rời khỏi trường.

Nếu sau khi tan học có tay nào đó nhàn nhã thưởng thức hoàng hôn trong vườn trường, thế thì nhất định tay đó đang ngả gục dưới áp lực của việc lên lớp, hoặc là phát điên rồi.

Năm giờ rưỡi cô ấy tan ca, vội vội vàng vàng tới được trường thì đã gần sáu giờ lắm rồi, thậm chí có khi còn muộn.

Mà tố chất tâm lý của tôi cũng rất cừ, chắc sẽ không gục ngã đến mức sau khi tan học vẫn còn quanh quẩn vườn trường.

Bởi thế cho dù khoảng cách giữa tôi và cô ấy chỉ có bốn mươi lăm phút đồng hồ ngắn ngủi, nhưng chỉ cần chúng tôi cùng không rời khỏi khuôn mẫu cuộc sống trung học hiện tại, chúng tôi có lẽ sẽ không gặp mặt.

Điểm mâu thuẫn là, một khi rời khỏi cuộc sống hiện tại, chúng tôi sẽ không trùng nhau tại cùng một điểm nữa.

Vậy nên gặp nhau thế nào?

“Có thể một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp nhau nhỉ.”

“Đúng thế. Có thể một ngày nào đó.”

Chủ đề này đến đây kết thúc.

Chúng tôi ngoài nói chuyện phiếm ra, thỉnh thoảng cũng sẽ thảo luận về bài học.

Nói “Thảo luận” thì không chính xác lắm, nên chỉ đơn giản là than phiền thôi.

Cô ấy là học sinh ban xã hội, tôi là học sinh ban tự nhiên.

Tôi sẽ than phiền với cô ấy cái sự khó nhằn của vật lý hóa học, cô ấy cũng sẽ cùng tôi phàn nàn về sự buồn tẻ của lịch sử địa lí.

“Vì sao triều Tống suy tàn?”

“Bởi vì Bao Thanh Thiên thiết diện vô tư, chẳng sợ quyền quý, kiên quyết coi vương tử phạm pháp là cùng tội với thứ dân. Khốn nỗi ở triều Tống kẻ phạm tội hầu hết là vương tử, thế nên Bao Thanh Thiên đã chém rất nhiều vương công, đại thần và võ tướng, văn võ bá quan trong triều đình đều nhanh chóng bị ông ta chém hết, triều Tống có thể không suy tàn được sao?”

“Nói vậy!”

“Đến lượt tớ hỏi cậu. Cậu có biết chuyển động của Mặt Trăng quanh Trái Đất, thuộc loại vận động nào không?”

“Không biết.”

“Thế cậu có biết Mặt Trăng đang rời xa Trái Đất, với tốc độ gần 4cm/năm không?”

“Không biết.”

“Tại sao Mặt Trăng sẽ dần dần rời xa Trái Đất?”

“Không biết!”

Từ đây có thể thấy được sự khác biệt trong cá tính của tôi và cô ấy.

Cô ấy hỏi tôi, tôi sẽ nói nhảm; tôi hỏi cô ấy, cô ấy sẽ giả chết.

Tuy liên lạc kiểu này hỏi và đáp luôn không cùng xuất hiện, nhưng chúng tôi lại làm không biết mệt.

Lễ Giáng sinh tới rồi, trong nhà sách bày đầy thiệp Giáng sinh.

Tôi chọn một tấm thiệp, loại rẻ và giản đơn.

Để báo ơn, tôi còn chạy tới quán quà tặng mua một chiếc chuông gió, định tặng cô ấy làm quà Giáng sinh.

Chiếc chuông gió này rất nhạy cảm, nhẹ nhẹ lắc một cái là leng keng loảng xoảng, nhạy cảm gần như quá khích.

Tôi cầm tấm thiệp và chuông gió đến trường, chuẩn bị mang đến cho cô ấy niềm vui bất ngờ.

“Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một lần gặp gỡ thoáng qua kiếp này.

Vậy cậu đoán xem, đời trước chúng ta tổng cộng đã ngoảnh lại bao lần?

Chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.”

Không ngờ thứ thấy được buổi sáng hôm nay không phải là tờ giấy, mà là một tấm thiệp.

Cô ấy sớm hơn tôi một bước, tôi có chút tiếc nuối, nhưng may là tôi đã cầm tấm thiệp và chiếc chuông gió đến trường.

Tôi nhẹ nhàng đặt chiếc chuông gió đã được bọc đẹp đẽ vào ngăn kéo, xáo động rất nhỏ này vẫn làm cho nó leng keng loảng xoảng.

Sau đó tôi viết lên thiệp:

“Số lần chúng ta ngoảnh nhìn lại, nhất định vượt quá năm trăm lần.

Bởi vì chúng ta không gặp gỡ rồi chia xa, mà là đánh rắm rồi ngồi. [1]

Đánh rắm rồi ngồi ghê gớm hơn.

Chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.

ps. Cậu còn có quà cơ đấy, tớ thật sự vui mừng thay cậu. Nói xong, nói xong nước mắt liền rơi xuống rồi.”

“Wow! Tớ không nghĩ là còn được nhận quà Giáng sinh đâu, cảm ơn cậu.”

“Không có gì. Có thích quà không?”

“Thích. Đây là công cụ phòng trộm rất hữu dụng.”

“Công cụ phòng trộm? Đó là chuông gió mà! Chị hai ơi.”

“Tớ biết chứ, nhưng chiếc chuông gió này rất nhạy cảm, tớ móc chặt nó bên cửa sổ, nếu kẻ trộm muốn mở cửa sổ leo vào, nhất định nó sẽ vang lên. Vì thế là công cụ phòng trộm cực tốt nhá.”

“Mong là như vậy.”

“Chủ nhật này, tớ cũng sẽ đi chọn một món quà tặng cậu, chờ nhé.”

Sáng thứ ba, tôi tìm thấy quà Giáng sinh của mình trong ngăn kéo.

Đó là một cuốn băng nhạc tuyển chọn những bài hát phương Tây xưa vào những năm 60 – 70 của thế kỷ XX.

Tôi vừa mừng vừa sợ.

Còn nhớ trước đây khi xa nhà đến Đài Nam học tập, trong hành lý có mang theo hơn chục cuốn băng nhạc những bài hát phương Tây xưa.

Thói quen nghe những bài hát phương Tây xưa của tôi là do ảnh hưởng của chị gái, băng nhạc cũng là của chị ấy cho tôi.

Lúc mới đến Đài Nam còn chưa quen với cuộc sống nơi đây, tôi thường phát những cuộn băng ấy cả đêm, những bài hát ấy có thể khiến tâm tình tôi an bình không hoảng loạn, cũng có thể giúp tôi yên giấc.

Khi ngồi trước bàn học, cũng thường vừa nghe những băng nhạc ấy vừa học bài.

“Tại sao cậu biết tớ thích nghe những bài hát phương Tây xưa?”

“Tớ có biết đâu. Vì tớ rất thích nghe, cho nên mới chọn lấy một cuốn tặng cậu.”

“Cảm ơn cậu. Trong này có sáu bài tớ chưa nghe bao giờ, nghe rất hay.”

“Không ngờ là chúng ta đều thích nghe những bài hát phương Tây xưa. À phải rồi, cậu có biết chơi nhạc cụ không?”

“Có biết cũng như không. Cậu thì sao?”

“Tớ biết chơi một loại nhạc cụ bất lợi cho cả tớ và cậu.”

“Bất lợi cho cả tớ và cậu? Tớ chưa nghe thấy bao giờ, đó là nhạc cụ gì?”

“Chính vì bất lợi cho cả cậu và tớ, cho nên mới phải gọi là ‘đàn ghi-ta’ đó.” [2]“Ôi, truyện cười nhạt nhẽo của cậu vẫn chưa tiến bộ.”

Kể từ khi biết chúng tôi có chung niềm đam mê này, chúng tôi liền thường xuyên trao đổi băng nhạc trong ngăn kéo.

Băng nhạc những bài hát phương Tây xưa của cô ấy nhiều hơn tôi rất nhiều, hiểu biết về những bài hát cũng chuyên nghiệp hơn tôi.

Thỉnh thoảng tôi sẽ viết tên một vài bài hát đơn tôi muốn nghe, cô ấy luôn có thể tìm ra băng nhạc rất nhanh, sau đó bỏ vào ngăn kéo.

Băng nhạc trên bàn học tôi trở nên nhiều hơn, hơn nữa có quá nửa không phải là của tôi.

“Bài hát tớ thích nhất là “Diamonds and Rust”, muốn nghe câu chuyện về bài hát này không?”

“Xin rửa tai lắng nghe. Cậu phải viết tỉ mỉ chút đấy.”

“‘Diamonds and Rust’ là sáng tác đỉnh nhất của Joan Baez (Yêu Niệm Quỳnh Bái Nhã, không phải là Quỳnh Bối Ti đâu nhé), người được mệnh danh là ‘Bà hoàng của nhạc dân gian’. Joan Baez tham gia phòng trào nhạc dân gian ở Mỹ vào cuối những năm 50 của thế kỷ XX, giọng hát của bà gần như hoàn mỹ, bà bộc lộ tài năng rất nhanh trong giới ca sỹ. [3]

“Những năm 60 của thế kỷ XX bà đã quen với Bob Dylan (Ba Bố Địch Luân), được mệnh danh là ‘Cha đẻ của nhạc dân gian’. Hai người cùng chí hướng, cùng mến mộ tài hoa của nhau, vì thế tình yêu nảy nở. Từ đó hai người cùng nhau biểu diễn khắp nơi, gần như như hình với bóng, là một đôi thần tiên quyến thuộc người người ca tụng lúc bấy giờ. Chỉ tiếc mối tình này cuối cùng vẫn không bệnh mà chết.”

“Tớ biết vì sao họ không thể bên nhau rồi, bởi vì một người được mệnh danh là cha đẻ của nhạc dân gian, người kia được gọi là con cháu của nhạc dân gian, cha không thể kết hôn với con, nếu không thì mẹ sẽ thâm.” [4]“Cách gọi không phải là trọng điểm. Bởi vì họ cũng được gọi theo cách khác là ông hoàng nhạc dân gian và nữ hoàng nhạc dân gian.” [5]“Danh xưng nữ hoàng này làm tớ nghĩ đến Võ Tắc Thiên, chẳng lẽ Joan Baez hung ác lắm? Thế nên ông hoàng nhạc dân gian mới phải thích quý phi nhạc dân gian hoặc là cung nữ nhạc dân gian.”

“Cậu nhạt nhẽo quá đấy, tóm lại là có muốn nghe kể chuyện không?”

“Muốn chứ. Chắc cậu khát nước rồi, trong ngăn kéo có một lon đồ uống đấy.”

“Cảm ơn. Năm 1975 Joan Baez viết “Diamonds and Rust”, tưởng niệm tình yêu tựa như kim cương và gỉ sắt giữa Bob Dylan và bà.”

“Tớ vẫn luôn thắc mắc, vì sao tên bài hát lại là: Kim cương và gỉ sắt?”

“Cậu phải lĩnh hội từ trong ca từ ấy. Nếu vào một đêm trăng tròn nào đó của nhiều năm sau, cậu chợt nhận được điện thoại của người tình cũ, tâm trạng cậu sẽ ra sao?”

“Tớ sẽ nói: hãy tha cho tôi đi, tôi có con nhỏ rồi.”

“Này. Tâm trạng cậu sẽ ra sao?”

“Trước mắt tớ không biết, chỉ có thể cố gắng lĩnh hội.”

“Ca từ có hơi dài lại còn khó hiểu, dấu sao cũng là mô tả nỗi lòng của Joan Baez. Cậu thử nghĩ xem, khi một người ví bản thân mình như gỉ sắt, nhưng lại ví người mình yêu sâu đậm tận đáy lòng như kim cương, đây là loại tâm trạng gì?”

“Đây là loại tâm trạng ‘tâng bốc chí khí của kẻ khác, dập tắt oai phong của bản thân’”

“Hình như tớ đang gảy đàn tai trâu, cậu không hiểu loại tâm trạng này một chút nào cả.”

“Tớ sẽ cố gắng nghiên cứu ca từ, vậy là được rồi chứ.”

“Ca từ có chỗ rất thú vị. Tháng trước tớ xem băng ghi hình Live Concert của Joan Baez, thế nhưng bà ấy lại hát ‘Twenty years ago I bought you some cufflinks’”

“Ca từ hẳn phải là: Ten years ago I bought you some cufflinks.”

“Đúng thế. Thế nên cậu đoán xem vì sao Joan Baez hát sai?”

“Bà ấy già rồi, cho nên nhớ lầm ca từ?”

“Không phải. Bởi vì hiện tại đã cách năm 1975, thời điểm bà ấy viết bài hát này hơn 10 năm. Vì thế trong lời bài hát, câu “Mười năm trước em từng mua cho anh vài khuy cài áo” này, phải thêm 10 năm nữa, thế là liền biến thành Twenty years ago.”

“Như thế vô vị lắm á.”

“Cậu không hiểu rồi. Đối với Joan Baez, “Diamonds and Rust” là cuộc đời, vì thế cùng với sự thay đổi của thời gian, năm tháng trong ca từ cũng sẽ thay đổi theo.”

“Quá sâu sắc, còn khó hiểu hơn cả vật lý.”

“Vậy cậu nghe ngay đi. Trong cuốn băng nhạc kia còn có bài “Blowing in the wind”, là kiệt tác của Bob Dylan. Trước kia Joan Baez thường cùng ông ta đồng ca bài này.”

Bài hát “Blowing in the wind” này tôi có băng nhạc, trước đây thường hay nghe.

How many roads must a man walk down

Before they call him a man...

Một người đàn ông phải đi qua bao nhiêu con đường, mới đáng được gọi là đàn ông? Không cần đi quá nhiều hay quá lâu, chỉ cần ba lần liên tiếp viết bài văn một vạn chữ, hơn nữa còn là cùng một bài, chắc chắn có thể từ đàn ông bình thường trở thành đàn ông đích thực. Vớ vẩn có khi còn từ tay viết xoàng xoàng trở thành tay cáo già lừa tiền nhuận bút.

“Vì sao cậu lại chơi đàn ghi-ta?”

“Tở đốc lòng học đàn ghi-ta chính là vì “Diamonds and Rust”. Có lẽ một ngày nào đó, tớ có thể đàn bài hát này cho cậu nghe.”

“Nếu có thể được nghe cậu chơi đàn ghi-ta, vậy kiếp trước chúng ta phải ngoảnh lại nhìn nhau bao nhiêu lần mới đủ nhỉ.”

“Việc này so với gặp gỡ thoáng qua khó khăn hơn nhiều, tớ nghĩ ít nhất phải ngoảnh lại nhìn nhau một nghìn lần đấy.”

“Ngoảnh lại một nghìn lần? Cổ sẽ vẹo mất thôi.”

“Đáng giá mà. Nếu cậu nghe tớ đàn “Diamonds and Rust”, nhất định sẽ cảm động đến nỗi nước mắt nước mũi giàn dụa.”

“Muốn tớ nước mắt nước mũi giàn dụa đơn giản cực, khi cậu kể truyện cười nhạt nhẽo, tớ cũng thường giàn dụa nước mắt.”

“Ê, truyện cười nhạt nhẽo của tớ đều kinh điển lắm đó.”

“Nhưng mà một ngày nào đó khi chơi ghi-ta cho tớ nghe, cậu phải chú ý dây đàn nhé.”

“Chú ý? Vì sao phải chú ý?”

“Dây đàn ghi-ta có thể sẽ đứt đấy. Cổ nhân thường nói: dây đàn chột đứt, tất có anh hùng lẳng nghe. Bởi vì tớ được xem như là anh hùng, thế nên dây đàn ghi-ta chắc hẳn sẽ đứt.”

“Khó cười quá, 0 điểm.”

Về chủ đề chơi đàn ghi-ta, lúc nào cô ấy cũng hăng hái tràn trề, thật dễ dàng cảm nhận được sự nồng nhiệt từ trong câu chữ.

Cô ấy còn bảo tôi, bài hát phương Tây đầu tiên cô ấy đàn được là “Donna Donna”.

“Donna Donna” thực ra là dân ca Israel, ý nghĩa của Donna là tự do.

Cô ấy nói bài hát này xuất hiện trong album đầu tiên của Joan Baez năm 1960.

Xem ra tình cảm của cô ấy dành cho Joan Baez dường như rất là mãnh liệt.

“Này, sắp nghỉ đông rồi, chúc cậu năm mới vui vẻ trước nhá.”

“Còn hơn hai tuần nữa mới tới Tết mà! Nói muộn một tí sẽ chết à?”

“Cậu đọc không hiểu tiếng Trung hả? ‘Sắp nghỉ đông rồi’”

“Nghỉ đông thì làm sao? Vẫn có khóa phụ đạo, vẫn phải đến trường đầy thôi.”

“Đấy là học sinh trung học bình thường các cậu, bọn tớ là học sinh bổ túc, nghỉ đông chính là nghỉ đông.”

“Nghỉ đông các cậu không phải đi học?”

“Ừ phải, hưởng thụ cho tốt khóa phụ đạo nghỉ đông của cậu, ngày mai tớ bắt đầu nghỉ lễ. Năm mới vui vẻ.”

“Này!”

Cô ấy không trả lời tờ giấy, đúng là đã nghỉ rồi.

Về phần tôi, kỳ nghỉ đông ngoài mấy ngày nghỉ tết ra, thời gian còn lại vẫn phải đi học.

Cùng là phòng học, bảng đen, thầy cô, bàn ghế ấy, nhưng trong ngăn kéo không có tờ giấy nữa.

Trống trải quá đi thôi, mỗi ngày bước vào phòng học tôi đều có loại cảm giác này.

Hơn nữa còn cảm thấy kỳ nghỉ đông này sao mà dài đằng đẵng.

~*~

*Chú thích:

[1] Sát kiên nhi quá (): Gặp gỡ thoáng qua, lướt qua nhau,...

Sát thí nhi tọa (): Đánh rắm rồi ngồi.

Lại chơi chữ à?!↑

[2] Chơi chữ:

Đàn ghi-ta trong tiếng Trung là (Cát Tha), tức là “May mắn cho kẻ khác” => “Không có lợi ình”.↑

[3] Phong trào nhạc dân gian.↑

[4] Chơi chữ:

Trong (Dân dao chi hậu), Chữ (hậu) có nghĩa là vợ vua, nhưng cũng có nghĩa là thế hệ sau, con cháu.

Trong (Dân dao chi phụ), chữ (phụ) có nghĩa là cha. Nam chính đã “xuyên tạc” ‘Bà hoàng của nhạc dân gian’ thành ‘Con cháu của nhạc dân gian’.↑

[5] Ở câu này nữ chính đã dùng (Dân dao hoàng đế) và (Dân dao nữ hoàng) thay vì Dân dao chi hậu và Dân dao chi phụ như phần trên.↑

3. Chương 05-06

“Này, tớ về rồi đây. Có nhớ tớ không?”

“Cậu cũng chịu quay về trường học cơ à?”

“Tiếc lắm ý, nhưng còn cách nào đâu, vì đã khai giảng rồi. Kỳ nghỉ đông phong phú chứ?”

“Vô cùng phong phú. Đọc rất nhiều sách giáo khoa, thi rất nhiều cuộc thi.”

“Cậu ở lớp học lo cho dân cho nước, tới đến nơi ngoài ô biển xanh trời xanh, thật là hòa hợp.”

“Thế giới này thật không công bằng.”

“Tớ đùa thôi. Cậu quên rồi à? Cho dù là nghỉ đông, tớ vẫn phải đi làm.”

Suýt chút nữa đã quên, buổi tối cô ấy là học sinh bổ túc, ban ngày còn có công việc.

Thế giới của tôi rất nhỏ hẹp, dường như ngoài kỳ thi tuyển sinh, thế giới này liền trống rỗng.

Tóm lại, cô ấy trở về đi học, mỗi sáng sớm khi bước vào phòng học tôi lại có thể có cái để chờ mong.

Cuối cùng cũng quay lại thời kỳ liên lạc qua những tờ giấy như thường lệ, tâm tư tôi an bình không ít.

Chẳng mấy chốc sẽ lên lớp mười hai, học kỳ này các thầy chỉ chăm chăm tụng câu đó.

Hơn nữa về mặt họ khi nói câu đó, cứ như thể người ngoài hành tinh đến đột kích, địa cầu sắp diệt vong đến nơi ấy.

Khiến cho tôi căng thẳng kinh khủng.

Tôi thường phàn nàn với cô ấy nỗi niềm này, còn cô ấy cứ cố tìm cách làm trệch hướng sự chú ý của tôi.

“Câu thành ngữ nào bên trong có chứa bốn loài động vật?”

“Huỳnh đệ tỷ muội. Đây là bốn kiểu người, người cũng là động vật.”

“Là chu ti mã tích (heo, sư tử, ngựa, gà) chứ!” [1]

“Van cậu, cậu đừng kể chuyện cười nhạt nhẽo nữa, tớ trả cậu tiền.”

“Một câu nữa này. Ai hiểu con heo nhất?”

“Mẹ con heo đấy.”

“Sai. Đáp án là con nhện (hiểu heo).” [2]

“Vì sao không phải là người nhện? Cậu hỏi là ‘Ai’, cho nên là Spider-Man [3] mới đúng.”

“Giỏi, cậu có lý, coi như cậu đúng. Trong ngăn kéo có một gói bánh bích quy, mời cậu ăn.”

“Cảm ơn. Nhưng xin cậu thương xót, đừng hỏi kiểu đề này nữa.”

“Nếu không thì cậu hỏi tớ?”

“Đẳng cấp của bọn mình khác nhau nhiều lắm, tớ là đẳng cấp giải Nobel văn học, cậu là trình độ viết văn tiểu học. Tớ mà hỏi, cậu sẽ hổ thẹn.”

“Hỏi luôn đi, lải nhải ít thôi.”

“Đôn Luân trong tiếng Anh nói như thế nào?”

“Ê! Không được hỏi loại đề này.”

“Đấy là tự cậu hiểu sai. Vì Luân Đôn trong tiếng Anh Văn là London, thế nên Đôn Luân đương nhiên gọi là Nodnol.” [4]

“Cậu còn chán phèo hơn cả tớ.”

“Biết là tốt. Đã bảo cậu từ đầu rồi, đẳng cấp của bọn mình chênh lệch quá nhiều.”

“Được thôi, vậy tớ không hỏi cậu kiểu đề này nữa. Phải rồi, bài văn dự thi của cậu có đoạt giải không?”

“Bài văn một vạn chữ hả? Chẳng nghe nói có giải gì cả. Nếu bài văn ấy mà đoạt giải, thì các trường trung học ở Đài Loan nên thăng thần kiểm điểm tình hình dạy môn văn.”

“Tớ vẫn rất hiếu kỳ, vì sao thầy dạy văn của cậu nhất định phải chọn cậu tham gia thi đấu?”

“Chỉ cần có người dự thi, lão đã có thể báo cáo cho qua chuyện, lão vốn chẳng quan tâm xem ai là người tham gia.”

“Nghe có chút xót xa.”

Có gì xót xa đâu?

Ở thời đại chủ nghĩa lên lớp lên ngôi này, sự quan tâm của mỗi trường trung học chỉ là tỉ lệ lên lớp.

Ý nghĩa lớn nhất của bạn đối với nhà trường, là sau này tên của bạn có xuất hiện trong bảng thông báo hay không, ai quan tâm xem bạn đã giúp nhà trường đoạt bao nhiêu giải thưởng?

Nhà trường không quan tâm, học trò lại càng không màng tới.

“Cậu nói nghiêm trọng quá rồi. Cậu có thể nói cho tớ biết không, đối với cậu, kỳ thi tuyển sinh là gì?”

“Là tất cả thanh xuân từ 16 tuổi đến 18 tuổi đó. Thế đối với cậu là gì?” “Tớ rất vô dụng, tớ không tham gia thi tuyển, đã học trung học ngay rồi.”

“Ấy, cậu không nên xem thường chính mình. Nếu cậu còn như thế, tớ sẽ không nói chuyện với cậu nữa.”

“Tớ xin lỗi. Thực ra học sinh bỏ tức bọn tớ đa số là như thế, chỉ có số ít tham gia thi tuyển.”

Tình hình này tôi cũng biết, rất nhiều học sinh bỏ tức đã bước vào xã hội làm việc nhiều năm.

Khi còn trẻ họ có thể bởi vì hoàn cảnh mà không thể học trung học, cho nên họ rất quý trọng cơ hội đi học có được từ tận dụng thời gian buổi tối, cho dù ban ngày công việc bẽ bộn.

Bạn cùng lớp các cô chính là như thế, thậm chí có một số học sinh đã có con.

Đối với học sinh bỏ tức, có thể mang lòng biết ơn hoặc tinh thần vươn lên để học tập, nhưng đối với học sinh trung học bình thường như chúng tôi đây, chúng tôi không có tâm tư, chỉ có kỳ thi tuyển sinh.

“Cậu có biết nhà hàng trên đường Đông Ninh không? Cái bảng hiệu màu đen trên cửa ấy?”

“Đó là nhà hàng rock ‘n roll, trên bảng hiệu viết: Kỳ thi tuyển sinh + Sự khác biệt thế hệ = Rock and Roll. Dưới áp lực của kỳ thi tuyển sinh cộng thêm sự khác biệt với thế hệ cha mẹ, đành phải mượn nhạc rock ‘n roll để biểu đạt nỗi buồn khổ. Tại sao cậu hỏi cái này?”

“Vì Kỳ thi tuyển sinh + Sự khác biệt thế hệ = Rock and Roll, cho nên dựa vào quy tắc chuyển vế trong toán học, thì trở thành: Kỳ thi tuyển sinh = Rock and Roll – Sự khác biệt thế hệ. Như thế chắc hẳn cậu đã nắm được Kỳ thi tuyển sinh là gì, đó chính là Rock and Roll – Sự khác biệt thế hệ.”

“Êu, nhạt quá đấy!”

“Tốt bụng chút đi, ban chút tiếng cười đi, đây là một học sinh trung học đáng thương chỉ còn lại sự hài hước.”

“Này, tuy áp lực của kì thi tuyển sinh rất lớn; tuy cuộc sống của cậu chỉ còn lại việc đọc sách và những kì thi; tuy cậu bị ép tham gia cuộc thi viết văn mà cậu không hề muốn tham gia, lại còn phải viết ba lần liên tục, nhưng cậu ngàn vạn đừng bởi vậy mà oán trách trong lòng, càng không nên bởi vậy mà hận đời. Bầu trời tương lai của cậu là bất ngát, là xanh thẳm, dù thế nào cũng đừng đeo những màn khói mù ấy. Được không?”

Nói thật, khi tôi nhìn những chữ này, trong lòng là nổi xúc động.

Từ khi học trung học tới nay, nhịp bước của tôi ngày nào cũng như ngày nào, chỉ biết đi về phía trước.

Tôi chưa bao giờ thấy những thứ bên đường, dù chỉ cần dừng bước lại là có thể thưởng thức phong cảnh bên đường, nhưng bước chân tôi chưa bao giờ ngưng nghỉ, thậm chí càng đi càng vội.

Học hành và thi cử chiếm cứ toàn bộ thời gian của tôi, tôi cũng chỉ sống vì học hành và thi cử.

Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, thực ra học hành và thi cử không chiếm cứ trái tim tôi, mà là một loại ăn mòn.

Nếu có một ngày, tôi dừng chân, phong cảnh bên đường hẳn là đã hoàn toàn xa lạ.

Mà tôi, có thể cũng xa lạ với chính mình không?

May mà có cô ấy.

Một người bằng tuổi tôi nhưng không phải là đối thủ cạnh tranh trong kì thi tuyển sinh, mà chỉ là bạn bè đơn thuần.

Cô ấy khiến tôi hiểu, tôi chỉ là một học sinh trung học 17 tuổi, đang đứng ở khởi điểm của thanh xuân.

Cô ấy cũng khiến tôi nhắc nhở chính mình, đừng để những hiện tượng lạ lùng chứng kiến trong thời gian này, ảnh hưởng đến quan điểm và cảm nhận khi nhìn nhận thế giới của tôi sau này.

“Tớ sẽ nghe lời cậu. Tóm lại, tớ cứ học tập thật tốt là ổn, không thêm nghĩ nhiều nữa, cũng không bóp méo cá tính của bản thân. Nhưng liên tục viết ba lần cùng một bài văn thật sự rất quá đáng.”

“Có lẽ thầy dạy văn của cậu tự ví mình như Hoàng Thạch Công, sau đó coi cậu là Trương Lương, chẳng qua là ông ấy đang thử xem cậu có phải là trẻ con dễ bảo không. Cậu nên nghĩ như vậy mới đúng.” [5]

“Truyện cười này của cậu buồn cười, tớ không có tiền đồ mà cười rồi.”

“Tớ đang khuyên bảo cậu mà, không phải pha trò cho cậu cười.”

“Ồ. Tớ đang nhớ tới một truyện cười nhạt nhẽo thế này: Phải làm thế nào với đứa con bất hiếu? Đáp án là chọc cho nó cười.”

“Truyện cười này vẫn 0 điểm. Tóm lại cậu phải nhớ kỹ, tớ sẽ lặng lẽ đứng hỗ trợ sau lưng cậu.”

“Ví von này không hay. Lặng lẽ đứng sau lưng, thường thường là quỷ.”

“Ê! Chẳng lẽ cậu muốn tớ giả làm quỷ dọa cậu?”

“Tớ chỉ bảo ví von của cậu không hay thôi mà, bởi vì chỉ có ma quỷ mới có thể không lên tiếng lặng lẽ đứng sau lưng dọa người thôi, phim kinh dị đều diễn thế mà.”

“Vậy tớ chọn bài hát này tặng cậu, ‘Bridge over troubled water’.”

“Cảm ơn. Bài hát này thật sự rất êm tai.”

“Như một cây cầu bắc ngang dòng nước muộn phiền, anh nguyện ngã mình xuống hóa thân làm cầu, giúp em vượt qua dòng nước muộn phiền ấy.

Like a bridge over troubled water

I will lay med own...”

“Cảm ơn cậu. Tớ rất xúc động.”

“Coi như cậu có lương tâm, vẫn còn biết xúc động.”

“Sáng mai phải thi Hóa, cậu có thể ngã mình xuống hóa thân làm cầu rồi.”

“Tớ chẳng biết tí Hóa nào đâu. Cậu đành phải ngã vào trong troubled water rồi.”

“Tốt nhất là thế.”

“Ấy, tớ nghiêm túc, không phải giỡn.”

“Ừ, tớ hiểu. Thế nên tớ mới nói tớ rất xúc động.”

Quả thực tôi rất xúc động.

Nhất là sau khi xem ca từ của “Bridge over troubled water”.

Các thầy đều coi học kỳ tới của lớp mười một là khởi điểm chạy nước rút của kỳ thi tuyển sinh, không ngừng ra roi thúc ngựa, quật roi rồi lại quật roi.

Tuy áp lực của việc học càng lúc càng lớn, nhưng tâm tình không hề tệ đi.

Một khi có nỗi buồn khổ, tôi có thể dùng ngăn kéo như khung cửa sổ thổ lộ.

Còn cô ấy sẽ chú ý lắng nghe lời than thở của tôi, cho dù bài than thở của tôi có dài bao nhiêu.

Tất nhiên cô ấy vẫn thích làm trạch hướng sự chú ý của tôi.

“Thấy bảo Đài Bắc có một nơi gọi là Miêu Không, xin hỏi vì sao gọi là ‘Miêu Không’?” [6]

“Cậu lại nữa rồi.”

“Đoán đi xem nào. Nếu đoán đúng, tớ tặng cậu một món quà.”

“Cái này đơn giản. Bởi vì có chó tới.”

“Sao cậu biết? Câu đố này tớ đã nghĩ lâu lắm đó.”

“Vì đẳng cấp của bọn mình lệch nhau quá nhiều, nếu muốn đoán đúng câu đố của cậu, chỉ có thể dùng cái chảo ra sức đập vào đầu ba cái, kết quả là ngu đi, thế là trả lời đúng thôi.”

“Mong là thế. Quà ở trong ngăn kéo.”

Đó là một cái cặp đo nhiệt độ lớn cỡ bàn tay, tạo hình rất đáng yêu.

Dán sát nó vào trán chừng một phút đồng hồ, nếu nhiệt độ cơ thể bình thường sẽ hiện lên hình mặt cười màu xanh; hơi hơi sốt là mặt méo màu trái quýt; sốt nghiêm trọng thì là cái mặt màu đỏ kêu khóc oa oa.

“Cảm ơn cậu. Cái này đo có chuẩn không?”

“Chuẩn! Mua ở Bảo Đảo. Nếu cơ thể có chút khó chịu, nhớ phải đo nhé.”

Về sau cô ấy lại nghĩ đến một cách làm khuây khỏa những buồn khổ của tôi.

Đó chính là việc cô ấy sẽ bảo tôi, tối hôm qua cô ấy đàn ột bài hát nào đó.

“Tối hôm qua đàn cho cậu bài “Paloma blanca”, bồ câu trắng.

I ‘m just a bird in the sky

Una paloma blanca

Over the mountains I fly

No one can take my freedom away...”

Sau khi về nhà tôi sẽ cẩn thận nghe bài hát này ngay, sau đó thể xác và tinh thần đều cảm thấy sáng khoái tràn trề.

Tựa như chim bồ câu trắng bay qua những rặng núi được mô tả trong ca từ, không ai có thể cướp đi tự do của tôi.

Cho dù là giai điệu hết sức nhẹ nhàng như “Moon river”, “Edelweiss” (Bông hoa trắng nhỏ); Hay là giai điệu sôi động như “Knock three times”, “Sukiyaki” (Thọ hỷ thiêu), “El condor pasa” (Khúc ca đại bàng), cô ấy đều đã từng viết trên giấy.

Có điều những bài hát cô ấy thường hay viết trên giấy nhất, vẫn là những bài hát của Joan Baez.

Tôi thường vừa nghe băng nhạc, trong đầu vừa tưởng tượng dáng hình cô ấy ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát.

Dần dà, tôi đã quên mất thực ra cô ấy chỉ “viết” trên giấy, mà không thật sự đàn cho tôi nghe.

Thậm chí tôi còn gợi ý bài hát cho cô ấy.

“Cậu đàn ‘Jack a roe’ đi, đây cũng là danh khúc của Joan Baez mà.”

“Bài hát này rất bi thương, không thích hợp với cậu.”

“‘Donna Donna’ cũng có chút bi thương, cậu cũng đàn cho tớ nghe như thường?”

“‘Donna Donna’ khác chứ, ít ra trong ca từ còn có ý hướng tới tự do. Còn giai điệu và ca từ của ‘Jack a roe’, đều một toát ra sự bi thương không thể hóa giải. Tớ sợ cậu thi vật lý không tốt, tâm tình xuống dốc, nghe bài này sẽ muốn nhảy lầu.”

“Thế thì đàn ‘Diamonds and Rust’ đi.”

“ ‘Diamonds and Rust’ phải đợi đến khi bọn mình gặp nhau, tớ mới đàn.”

Nhỡ ra bọn mình không gặp nhau...

Vừa mới viết những chữ này lên tờ giấy, bỗng nhiên thấy không ổn, vội vàng gạch đi.

Dù đã gạch đi, nhưng vẫn nhìn ra được những chữ từng viết, tôi bèn tô ngang vẽ dọc lên hàng chữ, cho đến khi hoàn toàn không thấy được đã từng viết chữ gì mới ngừng lại.

Dường như từ tận đáy lòng cô ấy tin rằng chúng tôi nhất định sẽ gặp nhau, nhưng suy nghĩ của tôi thực tế hơn.

Khi nào gặp nhau? Gặp ở đâu? Gặp thế nào?

Còn có điều quan trọng nhất là, vì sao gặp gỡ?

Nếu gặp gỡ chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kì của đôi bên, thế thì không cần thiết phải gặp.

Hơn nữa, gặp nhau rồi thì phải nói gì? Phải làm gì?

Nếu muốn nói điều gì, có thể nói ngay trên giấy, còn tránh được tình cảnh lúng túng hồi hộp nói chẳng nên lời.

Về phần phải làm gì, với loại học sinh trung học bình thường kém lãng mạn như tôi, e là chỉ biết nói:

Tớ có thể mời cậu cùng cưỡi xe đạp không?

Tôi không muốn lại nghĩ đến đề tài “Gặp gỡ” có chút xấu hổ này nữa, bèn viết trên giấy:

“Vây cậu ngàn vạn phải nhớ đấy nhé.”

“Tớ sẽ không quên, cậu yên tâm. Cậu tô đen chữ viết sai như vậy làm gì, xấu quá cơ.”

“Bởi vì tớ muốn giết chết hai loài động vật trong một câu thành ngữ.”

“Có nghĩa là gì? Tớ xem mà không hiểu.”

“Hủy thi (sư) diệt tích (kê).” [7]

“Đủ rồi, chán phèo.”

Thực ra tôi muốn gặp cô ấy.

Nhưng tôi không rõ, loại “Muốn” này là mong muốn vì hiếu kỳ? Hay là mong muốn do khát vọng?

Với lại, tôi cũng không muốn suy nghĩ xem, loại mong muốn này rốt cuộc là loại mong muốn nào, bởi vì tôi muốn học bài.

“Muốn” trong muốn học bài, là loại mong muốn không thể không khát vọng.

Tôi của tuổi 17, chỉ biết nắm bắt thời gian học hành, không biết phải nắm bắt điều gì khác.

Cũng không biết còn có điều gì nên nắm bắt.

Tôi chỉ quý trọng những tháng ngày quen cùng cô ấy liên lạc qua giấy, không suy nghĩ quá nhiều, cũng không nghĩ đến về sau.

Từ “Về sau” này đối với tôi của hiện tại không có chút ý nghĩa nào.

Nếu nó phải có ý nghĩa, thì chỉ có sau khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh vào ngày mừng hai tháng bảy năm tới.

Kể từ bây giờ đến kỳ thi tuyển sinh, tôi chỉ có việc học, không có về sau.

Thế nên cứ như vậy thôi, đầu óc để dành cho vật lý, hóa học và toán học.

Mùa mưa dầm bắt đầu rồi, cô ấy nói những ngày trời mưa đều khiến cô ấy đi học muộn, thế nên cô ấy ghét những ngày mưa.

“Nhưng tớ thích ngày mưa lắm đấy.”

“Tại sao cậu thích ngày mưa?”

“Vì cậu ghét những ngày mưa, nếu tớ nói tớ cũng ghét, vậy chẳng phải tớ rất không có mặt mũi.”

“Cậu thật sự không nhàm chán bình thường đâu.”

Có hôm tôi đội mưa to đến trường, vào phòng học cởi áo mưa, sau khi chỉnh trang xong xuôi bộ dạng tôi tả, cúi đầu thấy trên tờ giấy trong ngăn kéo viết:

“Nhân giai kiến hoa thâm thiên xích, bất kiến minh đài ải bán tiệt. Câu này có ý nghĩa gì?”

Khi đọc hai câu này, tôi đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không rõ lắm.

Bảo là đối cú [8] thì không giống lắm, xem ra cũng không giống thơ, với lại ý nghĩa có chút mơ hồ.

“Tớ không hiểu lắm. Hai câu này từ đâu ra thế?”

“Sao cậu lại không hiểu? Đây là lời cậu nói mà.”

“Hả? Tớ nói hai câu này lúc nào? Tớ không có chút ấn tượng nào đâu đấy.”

“Tuần trước cậu xuất hiện trong giấc mơ của tớ, sau khi nói xong hai câu này đã không thấy tăm hơi. Không ngờ cậu lại không biết ý nghĩa hai câu này, điều này kỳ quái quá.”

“Là cậu nằm mơ, nếu tớ biết mới là kỳ quái ấy.”

“Cho dù là tớ nằm mơ, nhưng chính miệng cậu nói ra hai câu kia nhá.”

“Hôm qua tớ cũng nằm mơ. Trong mơ cậu bảo cậu nợ tớ một vạn đồng, hai ngày nữa sẽ trả tớ.”

“Nói bậy bạ gì đó, tớ nợ cậu tiền bao giờ?”

“Cho dù là trong giấc mơ của tớ, nhưng chính miệng cậu nói cậu nợ tớ một vạn đồng.”

“Ừ, tớ sai rồi. Tớ không nên tưởng giấc mơ của mình là thật.”

“Đúng rồi, trong giấc mơ của cậu, trông tớ thế nào?”

“Thì mặt mũi giống như học sinh trung học. Học sinh trung học các cậu sau khi để tóc húi cua, gần như đều hao hao nhau.”

“Tớ không giống thế. Tớ có một đôi mày lười mác, đôi mắt sâu thẳm, chiếc mũi anh tuấn, cái cằm kiên nghị.”

“Này, làm ơn đừng viết đối thoại trong tiểu thuyết ngôn tình lên giấy. Cảm ơn.”

“Học sinh bổ túc các cậu không có quy định cấm để tóc dài?”

“Tất nhiên là không. Lớp học có rất nhiều bạn đều đang đi làm, chẳng lẽ Bộ giáo dục còn có thể quy định những người tới học bài buổi tối như bọn tớ phải để kiểu tóc húi cua hoặc vô dưa hấu à?”

Diện mạo cô ấy có thể tưởng tượng về tôi, rất có thể là con một sách có quả đầu húi cua, đeo cặp kính cận.

Nhưng ngay cả tóc của cô ấy là dài hay ngắn, là thẳng hay xoắn tôi cũng không biết.

Có lẽ vì điều này, cho nên cô ấy từng mơ thấy tôi, nhưng tôi lại chưa bao giờ mơ thấy cô ấy.

Giấc mơ của tôi ước chừng chỉ có hai loại: mộng đẹp và ác mộng.

Ác mộng chính là thi trượt, tôi đứng bên vách núi chuẩn bị rơi tự do, hơn nữa không có ai kéo tôi lại.

Mộng đẹp thì ngoạn mục hơn, thường là thi đỗ vào khoa mang đẳng cấp Nobel của trường đại học y Đài Bắc.

Sau đó một người đàn ông trung niên dắt theo một cô con gái trẻ trung xinh đẹp tới tìm tôi.

“Đây là một trăm ngàn, mời cậu kiểm nhận.” Người đàn ông trung niên nói.

“Mới có một trăm ngàn.” Giọng điệu tôi rất khinh thường.

“Là đô la Mỹ mà!” Giọng điệu của ông ta gần như van nài, “Kính nhờ cậu, hãy qua lại với con gái tôi đi.”

“Được rồi.” Tôi thở dài, “Tôi cố mà làm vậy.”

Sau đó tôi sẽ tỉnh lại trong tiếng khóc nức nở vì cảm động của ông ta và cô bé kia.

Loại giấc mơ này có ý nghĩa hơn nhiều, hơn nữa còn là giấc mơ có đủ tính suy luận và tính tiên tri.

“Ý nghĩa của hai câu nói kia, có lẽ là hoa dù sinh trưởng ở đâu, thắm sắc thể nào, người ta đều có thể nhìn thấy. Nhưng những bệ bực rõ rệt thấp lè tè ngay bên người, lại không người nhận ra.”

“Có đúng không? Có chút mờ mịt nhỉ.”

“Thứ lỗi cho tớ, tớ hết sức rồi. Tớ thực sự rất khó lý giải hai câu ấy.”

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ biết hàm nghĩa của hai câu đó.”

Thực ra cũng không rảnh mà suy nghĩ nhiều, học kỳ chỉ còn chưa tới một tháng.

Nhà trường muốn tổ chức một chương trình vui khỏe cho học sinh lớp mười hai sắp tốt nghiệp, do học sinh lớp mười một phụ trách thực hiện.

Lớp chúng tôi theo thường lệ dùng phương thức đề cử để lựa chọn bạn học có tài biểu diễn trời cho, không, là bia đỡ đạn.

Kết quả là tôi và tay bạn học ngồi bên tay phải tôi, vô cùng vinh hạnh có thể gánh vác nhiệm vụ thần thánh này.

Tay bạn học ngồi bên tay phải tôi dấm ngực giậm chân kêu khóc: Tại sao!

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Chắc là khi chơi bóng rổ chúng ta giẫm lên chân người ta.”

Lúc lên sân khấu biểu diễn, tôi dựa lưng vào tường đọc sách, bỏ mũ xuống, miệng mũ hướng lên trời đặt ở trước người.

Đọc được một lúc đã mệt mỏi, liền ngủ thiếp đi.

Bạn học của tôi đi từ bên trái tới, nhìn tôi một cái, quăng một đồng xu vào trong mũ tôi.

Sau đó cậu lại đi từ bên phải tới, tiếp tục quăng một đồng xu vào trong mũ tôi.

Vì chỉ có hai diễn viên, cho nên cậu ta không ngừng đi đi lại lại từ trái qua phải, từ phải qua trái.

Cuối cùng tôi tỉnh lại, thấy trong mũ có thật là nhiều tiền xu, vì thế nắm chặt nắm tay xúc động nói:

“Quả nhiên là ‘Thư trung tự hữu hoàng kim ốc’ ha!” (Trong sách vốn có ngôi nhà bằng vàng – người xưa khuyên rằng chỉ cần chịu khó học hành thì vinh hoa phú quý ắt hẳn tự nhiên mà đến)

Chúng tôi cảm ơn qua loa rồi ba chân bốn cẳng chạy, thứ nhất phải vội vàng lên lớp;

Thứ hai, ánh mắt của các đàn anh lớp mười hai dưới sân khấu tựa như là muốn xông lên sân khấu tấn cho chúng tôi một trận.

Thật bất hạnh, khi chúng tôi chạy về phòng học, vì đến muộn nên bị ông thầy mắng ột trận té tát.

Vậy mà ông thầy đã quên mất có chương trình này, cũng quên luôn là ông ta bảo chúng tôi đi biểu diễn .

Nhưng chúng tôi đến cái lại cũng chẳng dám.

Tôi viết quá trình biểu diễn ‘Thư trung tự hữu hoàng kim ốc’ lên giấy, cô ấy bảo rất thú vị.

“Vậy ‘Thư trung tự hữu nhan như ngọc’ nên biểu diễn thế nào?” (Trong sách sẵn có người con gái xinh đẹp như ngọc – bạn học tập chăm chỉ, bạn sẽ thành công, và những cô gái xinh đẹp sẽ kết hôn với bạn)

“Cho một cô gái đáng yêu lay tớ tỉnh, sau đó nói: bạn học, đừng ngủ ở đây, sẽ cảm lạnh. Tớ tỉnh lại sẽ kích động nói: Quả nhiên là thư trung tự hữu nhan như ngọc ha!”

“Sao không diễn như thế chứ?”

“Cậu quen rồi à? Trường tớ là trường nam sinh, chẳng có nổi một bạn nữ. Cậu thì không tới biểu diễn được.”

“Vừa nghĩ đến màn biểu diễn này là tớ liền cười không ngừng được. Phản ứng dưới sân khấu thế nào?”

“Dưới sân khấu, phần lớn các đàn anh lớp mười hai đang cầm trong tay quyển từ vựng tiếng Anh, chẳng có ai nghiêm túc xem biểu diễn. Lúc bọn tớ biểu diễn xong, cả khung cảnh yên tĩnh mà trang nghiêm.”

“Trời ơi, học sinh lớp mười hai thả lỏng một chút sẽ chết à?”

“Không thể trách các anh ấy. Đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ lựa chọn học thuộc lòng từ tiếng Anh.”

“Cậu sắp lên lớp mười hai rồi. Đừng chê tớ lắm chuyện, nghe lời tớ khuyên, đừng quá thít chặt bản thân.”

Nếu người khác nói thế này, tôi sẽ cho là lời châm chọc.

Nhưng chữ từ tay cô ấy viết xuống, tự đáy lòng tôi cho rằng đó là một kiểu quan tâm.

Cho dù không tài nào thực hiện được, nhưng tôi vẫn cảm kích.

Tôi bỗng có cảm giác lo âu, không phải bởi áp lực quá nặng nề sau khi lên lớp mười hai, mà vì lên lớp mười hai sẽ phải đổi phòng học.

Nếu đổi phòng học, tôi và cô ấy còn có thể học chung một phòng nữa không?

Còn có thể không?

~*~

*Chú thích:

[1] Chu ti mã tích (): sợi tơ nhện, dấu chân ngựa, ý chỉ manh mối, đầu mối (ví với việc không tìm ra được đầu mối rõ ràng của sự việc) (blog Tiểu Xuyên)

Ở đây nhân vật chơi chữ:

‘Chu ti mã tích’ và ‘heo, sư tử, ngựa, gà’ có cùng phiên âm là: [zhu si ma ji]

Trong đó:

Heo: zhu, sư tử: si, ngựa: ma, gà: ji. ↑

[2] Con nhện [- zhi zhu] có cùng phiên âm với Hiểu con heo [- zhi zhu] ↑

[3] Nguyên văn là [zhī zhū rén], là từ tiếng Trung của ‘Spider-Man’. có nghĩa là ‘Người hiểu heo’. ↑

[4] – Đôn Luân: Ý chỉ chuyện phòng the, sinh hoạt vợ chồng.

London – Nodnol: đảo thứ tự từ này.

Luân Đôn – Đôn Luân: đảo tiếp này. ↑

[5] Tham khảo câu chuyện ở đây. ↑

[6] Miêu Không (Không có mèo): Một địa danh ở Đài Bắc, Đài Loan, có đường dây cáp treo nổi tiếng. ↑

[7] : Hủy thi diệt tích – Hủy xác chết không để lại dấu vết.

- xác chết, đồng âm với – sư tử (cùng là shi);

- vết tích đồng âm với – con gà (cùng là ji). ↑

[8] Đối cú: Cặp câu (hai câu thơ dài bằng nhau, vần điệu với nhau trong bài thơ). ↑

Cơn bão đầu tiên của năm nay ập đến, vừa khéo vào Chủ nhật.

Trong lòng tôi còn đang lo lắng chuyện đổi phòng học, tiếng sấm rền ầm vang ngoài cửa sổ khiến tôi giật cả mình.

Ngoài cửa sổ mưa sa gió giật, mây đen dày đặc, trong đầu tôi bất chợt xẹt qua một tia chớp:

Cây tương tư ở cổng trường!

Gần cổng trường có gốc tương tư, thỉnh thoảng sẽ có hạt đậu tương tư trong truyền thuyết rơi xuống.

Rất nhiều học trò trước khi bước vào trường đều sẽ cúi đầu, không phải vì khiêm nhường trước tri thức, mà là để tìm kiếm xem có hạt đậu tương tư nào rơi xuống không.

Chỉ tiếc rằng cổng trường bao giờ cũng tập nập kẻ đến người đi, ngoài đám học trò ra vào ra, còn có người dân sống gần đó nữa.

Nếu trên mặt đất có hạt đậu tương tư, đã sớm bị người ta nhặt hết.

Tôi chưa bao giờ nghe nói có bạn học nào nhặt được hạt đậu tương tư trong truyền thuyết này.

Nhưng bây giờ thì khác, ngày bão tố lại gặp ngày chủ nhật, sẽ chẳng có ai chạy tới nhặt hạt đậu tương tư.

Với lại bên ngoài cuồng phong bão táp, chắc hẳn sẽ làm rụng mấy hạt đậu tương tư ấy nhỉ?

Tôi lập tức cầm lấy ô, lao ra cửa, lảo đảo lảo đảo trong mưa gió đi đến dưới gốc tương tư ở cổng trường.

Tuy là khoảng hai giờ chiều, nhưng bốn phía tăm tối, hoàn toàn không nhìn rõ.

Ban nãy nóng lòng quá, phải mang theo đèn pin mới đúng.

Tôi mò mẫm trên mặt đất, dưới gốc cây cả một vùng bừa bộn, nào những hoa tàn những lá rách còn có cả cành cây.

Hơn nửa tiếng trôi qua, cây ô đã bung ra như hoa nở từ lâu, toàn thân tôi đều ướt đầm.

Cuối cùng tìm được một trái đậu hơi nứt vỏ ở trong đồng lá rụng, tách ra nhìn một cái, thấy có hai hạt đậu.

Một hạt đỏ khắp mình, một hạt khác còn hơi xanh.

Tôi đắc ý vô cùng, không nén nổi ngửa mặt lên trời cười một tràng, nước mưa rơi vào cổ họng cũng mặc, dù gì xung quanh cũng chẳng có ai.

Tôi gói hai hạt đậu tương tư ấy thật cẩn thận, sáng thứ Hai mang tới trường.

Khi đi đến trường tôi rất vui vẻ, vừa đi vừa cười ha hả, khi chờ đèn đỏ cũng thế.

Tuy là thứ này không có gì đặc biệt, nhưng thấy bảo con gái đều thích mê những thứ linh tinh lang tang kiểu này.

“Này, tặng cậu một món đồ, hôm qua tớ nhặt dưới cây tương tư ở cổng trường.”

“Là hạt đậu tương tư à, cảm ơn cậu. Nói cho cậu biết nhé, tớ có một chiếc vòng tay đậu tương tư, mua ở Khẩn Đình. Hạt đậu hình tim chắc mẩy, sắc màu đỏ tươi, hơn nữa lòng bên trong hạt đậu còn có đường cong hình tim, có thể nói là tim đôi trong ngoài, ý hợp tâm đầu. Mọi người đều nói đậu tương tư có đặc tính cứng rắn, màu sắc đỏ tươi, qua bao lâu cũng không vỡ, là biểu tượng của tình yêu vĩnh hằng đấy.”

Xem giọng văn của cô ấy, hẳn là hưng phấn lắm, nhưng tôi không thấy hưng phấn chút nào.

Cô ấy đã có vòng tay đậu tương tư sáng lóng lánh rồi, vậy mà tôi còn tặng cô ấy một hạt đậu tương tư màu đỏ sậm, hạt kia còn chưa chín hẳn.

Khờ quá, rõ là khờ. Tôi hung hăng đập đầu mình.

“Vòng tay đậu tương tư của cậu nhất định rất đẹp.”

“Dù đẹp thế nào đi chăng nữa, cũng thua kém hai hạt đậu tương tư cậu tặng tớ.”

“Cậu không cần an ủi tớ.”

“An ủi? Sao lại nói thế?”

“Không có gì đâu. Chủ đề này đến đây thôi nhé.”

“Này, tớ đang nhớ tới một bài thơ.

‘Tiểu văn lan hoa hà xử sinh,

Lan hoa sinh xử lộ nan hành.

Tranh hướng mấn tể sấp hoa đoá,

Nê thủ tặng lai biệt hữu tình.’”

“Tớ tư chất đần độn, không hiểu.”

“Người bình thường sẽ mua hoa lan xinh đẹp ở cửa hàng hoa, và trèo lên cây hoa lên tóc mai người con gái. Nhưng người có hơi ngốc nghếch sẽ tự mình đi đường núi khúc khuỷu để hái hoa lan, vì thế hai tay dính đầy nước bùn. Vì e tay mình lắm bẩn, nên không dám cài hoa lên tóc mai cô gái, chỉ có thể dùng đôi tay dính đầy bùn dâng tặng hoa lan. Trong ngày giông bão cậu còn đặc biệt đến trường nhặt hai hạt đậu này tặng tớ, tuy rằng hạt đậu không đẹp, nhưng điều đáng quý không phải là hạt đậu, là “tay lắm bùn” của cậu. Tớ cảm động lắm, thật đấy. Mà này, cậu không bị ướt sũng người đấy chứ?”

Khi đọc những chữ này, chắc là tôi đỏ mặt.

Đành phải giả đồ như không có chuyện gì xảy ra, viết:

“Chẳng qua là ngày bão tớ rảnh rỗi không có việc gì làm, vừa khéo đi đến cổng trường nhìn thấy trên mặt đất có hai hạt đậu tương tự thôi mà. Người cũng chẳng ướt lắm đâu, cậu chớ để trong lòng.”

“Tớ sẽ cất giữ hai hạt đậu tương tự này thật cẩn thận. Đúng rồi, hạt đậu sinh ra từ cây tương tự không gọi là đậu tương tự, đậu tương tự là hạt đậu sinh ra từ cây khổng tước. Cho nên đậu tương tự còn được gọi là hạt khổng tước.”

“Hạt đậu sinh ra từ cây khổng tước gọi là đậu tương tự, thế hạt đậu sinh ra từ cây tương tự gọi là gì?”

“Ngốc thế, đương nhiên gọi là đậu khổng tước rồi. Cái này gọi là dịch tử nhi khiếu (giáo).” [1]

“Thì ra là thế.”

“Tớ nói đùa mà cậu cũng tin. Tớ chẳng biết hạt đậu sinh ra từ cây tương tự gọi là gì.”

Hạt đậu sinh ra từ cây tương tự gọi là gì cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đã nhặt hai hạt đậu tương tự tặng cô ấy.

Hơn nữa cô ấy thích.

Tôi cũng không biết vì sao lại xúc động chạy tới nhặt đậu tương tự trong ngày bão; cũng không biết thì ra cái cây ở cổng trường kia không gọi là cây tương tự, mà là cây khổng tước.

Tôi chỉ biết là cô ấy thực sự rất vui, còn tôi cũng vì sự vui vẻ của cô ấy mà vui vẻ theo.

Niềm vui này, so với một trăm điểm bài thi môn toán còn vui hơn.

Tôi tin rằng cô ấy nhất định sẽ gìn giữ hai hạt đậu tương tự ấy thật cẩn thận, bởi vì cô ấy nói cô ấy sẽ làm.

Cô ấy cũng nói hạt đậu tương tự là biểu tượng của tình yêu vĩnh hằng, nhưng tôi và cô ấy đều chỉ là những cô cậu học trò 17 tuổi, “Vĩnh hằng” cách chúng tôi quá xa; “Tình yêu” đối với chúng tôi mà nói, lại quá lạ lùng.

Tôi không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, giữa tôi và cô ấy là tình bạn? Hay là tình yêu? Hơn nữa, có thể vĩnh hằng không?

“Ngày mai bắt đầu thi cuối kỳ rồi. Cậu đoán xem tối hôm qua tớ đàn cho cậu bài hát nào?

Là một bài dân ca Ireland, “Danny Boy”.

Oh Danny boy, the pipes, the pipes are calling
From glen to glen, and down the mountain side
The summer's gone, and all the flowers are dying
'Tis you, 'tis you must go, and I must bide..."

Ôi Danny con ơi, tiếng sáo đang gọi con kia.

Băng qua những khe núi, rồi ngân đến bên kia đồi.

Mùa hạ đã đi xa, và những bông hoa cũng đã úa tàn.

Con nhất định phải đi, mà ta chỉ có thể chờ đợi.

Cô ấy thi cuối kỳ sớm hơn tôi một ngày, điều này khiến tôi thấy sững sốt, nhưng khiến tôi kinh ngạc hơn là, cô ấy từng nói sẽ không đàn cho tôi những bài hát bi thương, mà tôi nghe "Danny boy", cảm thấy như một nhạc khúc u buồn.

Giai điệu của "Danny boy" trầm bổng, đẹp dễ nhưng thê lương, nếu như lắng nghe giữa đêm khuya tĩnh lặng, rất dễ bị ca từ rung động, đến nỗi có thể trào dâng nước mắt.

Lẽ nào cảm nhận của tôi và cô ấy đối với bài hát này không giống nhau?

Tuy buồn bực, tuy mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng thi cuối kỳ đối với học trò mà nói quá quan trọng.

Thế nên tất cả tâm tư của tôi vẫn đặt trên kỳ thi cuối kỳ, tôi cho rằng chắc hẳn cô ấy cũng thế.

Tôi bèn viết xuống tờ giấy:

"Ngày mai tớ mới bắt đầu thi cuối kỳ, chậm hơn cậu một ngày. Bọn mình cùng cố gắng nhé."

Nhưng con hãy trở về khi mùa hạ về trên thảo nguyên,

Hay là khi thung lũng lặng thinh chìm trong tuyết trắng.

Cho dù dưới ánh nắng, hay trong bóng râm, ta cũng sẽ ở chốn này đợi con.

Ôi Danny con ơi, ta yêu con biết bao.

"Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, là cậu đã lên lớp mười hai rồi. Cũng như cậu từng nói, cậu sắp bước vào tầng thấp nhất của địa ngục. Nhưng tớ vẫn muốn nhắc nhở cậu, đừng để những quyển sách giáo khoa và sách tham khảo chiếm lĩnh trái tim cậu, ở trong tim hãy giữ lại chút không gian cho riêng mình."

Chỉ cần tưởng tượng đến việc sắp lên lớp mười hai, cả người liền cảm thấy huyết mạch sôi sục.

Một khi lên lớp mười hai, tôi nghĩ chắc chắn tôi sẽ bị trạng thái căng thẳng tinh thần vây hãm khắp nơi.

Nhưng trước mắt phải qua cửa kỳ thi cuối kỳ này trước, tạm thời không rảnh nghĩ đến việc khác.

Sau khi suy nghĩ, tôi viết: "Ừ. Tớ sẽ cố gắng. Nếu mỗi khi tớ mở miệng đều nói về kỳ thi tuyển sinh, vậy mong cậu hãy khuyến khích tớ."

Nếu con trở về, khi những bông hoa héo úa cả rồi.

Còn ta đã chết đi, có thể chết rất an bình.

Con sẽ đến đây, tìm được nơi ta an giấc ngàn thu.

Và qùy xuống nói với ta lời chào tạm biệt.

"Dù nói thế này có thể cậu sẽ không vui, nhưng tớ vẫn muốn nói. Trong lòng tớ, cậu lóng lánh tựa như kim cương, mà học sinh bổ túc như tớ đây lại chỉ giống như rỉ sắt. Vì vậy cậu phải gắng lên, tương lai nhất định sẽ đề tên bằng vàng."

Cô ấy đã dùng "Diamonds and Rust" của Joan Baez làm ví dụ.

Đã từng nghe câu chuyện về hoàn cảnh ra đời của bài hát này, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ tim đập dồn.

Trong những năm tháng ngây ngô của 17 năm qua, tôi chưa bao giờ có cảm giác tim đập dồn, tuy tăng tốc nhưng trái tim lại rất mềm mại như bây giờ.

“Không nên xem thường bản thân, đừng so sánh bản thân với rỉ sắt nữa. Cậu biết không? Thực ra trong lòng tớ, cậu cũng giống như kim cương, hơn nữa số cara của cậu còn nhiều hơn cả tớ.”

Ta sẽ lắng nghe, cho dù con chỉ bước chân rất nhẹ nhàng phía trên ta.

Nếu con không quên thì thầm nói với ta rằng con yêu ta,

Hết thấy những giấc mộng của ta sẽ càng ngọt ngào ấm áp hơn.

Và như thế ta sẽ an giấc trong yên bình, cho đến khi con đến bên ta.

“Có thể là một ngày nào đó trong tương lai, cậu bất chợt có ý nghĩ muốn xem xem hồi trung học cậu đã từng viết những gì. Thế nên tớ đã đem những tờ giấy chúng ta viết trong khoảng thời gian này, photo cho cậu một bản.”

Ngày cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ, tờ giấy trong ngăn kéo viết như vậy.

Phía dưới tờ giấy còn đặt một tập giấy, ước chừng 40 tờ.

Tôi cầm lấy tập giấy kia, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt, là chỗ trống góc trái phía trên tờ thứ nhất.

Cô ấy viết:

“Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một duyên gặp gỡ thoáng qua kiếp này.

Tớ tin rằng, kiếp trước chúng ta nhất định đã ngoảnh lại nhìn lại hơn cả năm trăm lần.

Bởi thế tớ không cần nói với cậu câu già từ, cũng không cần ước hẹn với cậu.

Mai này, một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Có lẽ cô ấy đã quên rồi, chúng tôi chưa từng gặp gỡ, hoàn toàn không cần chữ “Lại”.

Hơn nữa chúng tôi đều không biết tên đối phương, cho dù mai này hữu duyên gặp mặt thậm chí là nảy nở tình yêu, nhưng chỉ cần chúng tôi cùng không nhắc đến chuyện liên lạc qua những tờ giấy kia, ai biết được ai là ai?

Công thức toán học thuộc lòng như cháo chảy trong đầu tôi, đột nhiên trở nên mơ hồ.

Tôi không xem qua thời gian, ngay lập tức rút từ trong cặp sách ra một tờ giấy trắng, ra sức viết trên giấy:

“Tớ có thể gặp cậu không?”

Thế chữ lớn gấp ba lần thế chữ thông thường.

Tiếng chuông vang lên, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, nhưng tôi vẫn ngồi yên.

Bạn học ngồi bên lắc lắc vai tôi, nhắc tôi phải cầm cặp sách ra hành lang phía ngoài.

Tôi đứng lên, phát hiện ra chân hơi bủn rủn, lại suy sụp ngồi xuống.

Tại thời điểm này, tôi cảm thấy kì thi cuối kỳ không quan trọng một chút nào, cũng chẳng có ý nghĩa.

Thi xong về nhà, đáng lý ra là có thể nghỉ xả hơi một chút, vì ngày mai là được nghỉ học.

Nhưng tôi không thể nào nghỉ xả hơi được, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Cả đêm tôi phát “Danny Boy” làm nhạc nền, cứ như thể bị ma ám.

Tôi tỉ mỉ xem từng tờ từng tờ trong 40 tờ giấy photo những cuộc truyện trò của tôi và cô, xao động trong lòng chưa từng bình lặng.

Nhìn đến phần tô đen, đó là ngụ ý của câu “Nhỡ ra bọn mình không gặp nhau...” , tôi bắt đầu hối hận.

Làm gì có “nhỡ ra” chứ, chỉ cần không nắm bắt, tất cả mọi thứ sẽ rời đi.

Cho dù đã vào kỳ nghỉ, cho dù biết rằng cơ hội rất mong manh, sáng sớm hôm sau tôi vẫn chạy vào phòng học.

Trong phòng học không có một bóng người, tôi đi đến chỗ ngồi, chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu nhìn một cái, tờ giấy trong ngăn kéo, chỉ có câu “Tớ có thể gặp cậu không?”, không có nét bút của cô ấy.

Tôi lấy bút ra, không ngừng viết trên giấy: “Tớ có thể gặp cậu không?”

Một lần rồi lại một lần, viết lên bất kỳ chỗ trống nào trên tờ giấy.

Cho đến khi tờ giấy kín đặc gần như không nhìn thấy khoảng trống, tôi ngừng bút, lẳng lặng nhìn.

Tôi chợt có cảm giác cả thế giới đang bồng bênh, đang chao đảo.

Sau đó tự đáy lòng trào dâng một nỗi buồn nồng đậm, cuộn cuộn không dứt, gần như nhấn chìm tôi.

Tôi nghĩ, có khi tôi đã khóc.

~*~

* Chú thích:

[1] Chơi chữ:

Câu gốc là (Dịch tử nhi giáo): Đổi con cho nhau mà dạy. Vì mình dạy con mình thường không nghiêm bằng người khác.

Ở đây nữ chính chơi chữ, chữ Khiếu (: jiao – kêu, gọi) đồng âm với chữ Giáo (: jiao – dạy dỗ). ↑

4. Chương 07-08

Lên lớp mười hai, tôi đổi phòng học, từ nay về sau sẽ không còn ai cùng tôi dùng chung ngăn kéo nữa.

Vì trường chúng tôi một khối lớp có 20 lớp, trường bỏ tước một khối lại chỉ có 6 lớp, cho nên mỗi một lần lên lớp, chúng tôi sẽ đổi sang tòa nhà khác, còn trường bỏ tước từ lớp mười cho đến lớp mười hai đều ở cùng một tòa nhà.

Khi tôi đến học ở một tòa nhà khác, cô ấy cũng thay đổi phòng học, nhưng vẫn ở nguyên tòa nhà ban đầu.

Đơn giản mà nói, trên không gian tòa độ, chúng tôi không hề trùng nhau tại cùng một điểm nữa.

Năm tháng lớp mười hai không có cô ấy, tựa như trong địa ngục không Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tôi chỉ có thể chịu đựng khổ hình, đau khổ đợi chờ ngày đầu thai chuyển thế, không ai có thể độ hóa tôi.
()

Tôi thường lấy những trang giấy photo ấy ra xem, nội dung gần như đều có thể đọc lâu lâu.

Mặc dù kỳ thi tuyển sinh sẽ không hề hỏi, nhưng tôi còn nhớ kỹ hơn bất cứ môn học nào.

Góc phía trên bên trái bảng đen trong phòng học lớp mười hai, bao giờ cũng dùng phấn viết màu đỏ viết một con số.

Đó là đại biểu cho khoảng cách đến kỳ thi tuyển sinh còn bao nhiêu ngày.

Các bạn học khác khi ngắm nhìn nó, có lẽ sẽ sinh ra tư tưởng cảnh giác; nhưng khi tôi thấy con số màu đỏ kia, thường sẽ nhớ tới cô ấy mà chẳng rõ nguyên do.

Sau đó những con chữ trên trang giấy sẽ hiện lên trên tấm bảng đen, tôi thường bối vậ mà lơ đãng trong lớp học.

Có hôm tôi quẩn trí, có lẽ nên nói là xúc động nhất thời, sau khi tan học vẫn còn nán lại khuôn viên trường. Tôi đi đến dưới tòa nhà hội học lớp mười một kia, đợi học sinh bỏ túi đi lên lớp.

Lúc gần đến 6 giờ, học sinh bỏ túi lục tục đi vào các phòng học của tòa nhà ấy.

“Có lẽ tôi có thể gặp cô ấy!”

Trong lòng tôi nghĩ vậy, nhịp đập con tim dần dần tăng tốc.

Nhịp tim chỉ tăng tốc một hồi, đột nhiên bị thắng lại khẩn cấp.

Vì lúc này tôi mới nhớ ra, trước giờ tôi chưa từng gặp qua cô ấy, thậm chí đến cả tên và lớp cũng không biết.

Quan niệm trước đây của tôi không hề sai, nếu sau khi tan học có tay nào đó nhàn nhã thưởng thức hoàng hôn trong khuôn viên trường, thế thì nhất định tay đó đang ngả gục dưới áp lực của việc lên lớp, hoặc là phát điên rồi.

Trên một mức độ nào đó, hẳn là tôi gục ngã, hoặc là đã phát điên rồi.

Buổi học ở lớp luyện thi ngày hôm ấy, tôi cũng quên mất là phải đi.

Học kỳ sau của lớp mười hai, bộ giáo dục bãi bỏ quy định cấm để tóc dài, cuối cùng tóc của tôi không hề giống như con nhím nữa.

Tôi phát hiện ra so với Cổ Long tôi khá hơn một chút, chỉ ít thì “Quy định cấm để tóc dài” vẫn có thể xuất hiện trở lại trong tiểu thuyết.

Thỉnh thoảng tôi sẽ nghĩ, tóc tôi đã dài hơn một chút rồi, cô ấy còn có thể nhận ra tôi không?

Nhưng ngay sau đó liền dở khóc dở cười, chúng tôi chưa gặp gỡ bao giờ, ở đâu ra cái lý lẽ có nhận ra hay không.

Nếu như chưa từng nhớ, vậy không thể nào quên.

Cho dù đã bước giai đoạn chạy nước rút cuối cùng của một tháng trước kỳ thi tuyển sinh, tôi vẫn còn nhớ tới cô ấy.

Bằng nhạc cô ấy cho tôi mượn, tôi không kịp trả cô, đêm đêm khi học bài trước bàn học, tôi vẫn thích nghe bằng nhạc của cô.

Có khi trong đầu sẽ tưởng tượng cô ấy ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát “Diamonds and Rust”.

“Nghe hay không?”

Tôi gần như có thể nghe thấy cô ấy hỏi như thế.

Công bố kết quả thi tuyển, tôi thi đậu Đại học Thành Công, không những ở cùng một thành phố với trường cũ, mà còn ở ngay bên cạnh.

Bởi thế tôi thường đi ngang qua trường xưa, có đôi lúc sẽ nhìn từ xa tòa nhà thời học lớp mười một ấy. Tòa nhà ấy tựa như là ký ức vồn vện của tôi về trường cũ.

Kỳ thứ nhất đại học, lớp học còn có hai bạn học nữ; kỳ thứ hai, các nàng đều đã chuyển khoa.

Từ đó, tuổi xuân của tôi tựa như tiểu thuyết võ hiệp, những kẻ đi tới đi lui bên người, cơ hồ đều là nam sinh.

Lâu ngày, tôi bắt đầu nảy sinh nghi hoặc với nhân loại bất đồng giới tính với mình.

Mỗi lần trông thấy con gái trong khuôn viên trường, trong đầu đều sẽ hiện lên theo trình tự:

“Đây là mỹ nữ ư?”, “Chắc đây là mỹ nữ nhỉ?”, “Đây chắc không phải là mỹ nữ đâu ha?”

Ba loại câu hỏi này có cấp độ.

May mà chúng tôi có thể nghĩ ra vô cùng tận các phương pháp làm quen với con gái, tỷ như kết bạn qua thư hoặc là tổ chức giao lưu kết bạn.

Tôi đã từng kết giao với cả thầy ba bạn qua thư, lần nào cũng không bệnh mà chết, cũng đều chưa từng gặp mặt.

Khi kết giao với bạn qua thư thứ nhất, tôi rất phấn khởi, bởi vì việc này khiến tôi liên tưởng đến cô ấy.

Chỉ tiếc là viết thư và viết trên tờ giấy khác biệt khá lớn, thư từ gần như được xem là một loại văn chương, như thể viết văn.

Không giống như ‘ngựa thần lướt gió tung mây’, thậm chí là tiện tay viết nguệch ngoạc trên tờ giấy.

[tiānmǎxíngkōng] : THIÊN MÃ HÀNH KHÔNG ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

Bạn qua thư thứ nhất là một cô nàng có phần nghiêm túc, trong thư thường nói về các thể loại triết học nhân sinh.

“Nếu muốn dưa hấu ăn ngọt hơn, lại phải cho thêm muối. Nhân sinh chính là như vậy.”

Quá sâu xa, cũng vô cùng hão huyền.

Triết học nhân sinh của tôi đơn giản hơn nhiều, đó chính là: ngày ngày không làm việc, vĩnh viễn có tiền tiêu.

Bạn qua thư thứ hai là một cô nàng hoạt bát quá chừng, thường sẽ viết ở đầu thư:

“Chào anh anh giai củi khô, em là em gái lửa cháy phừng phừng.”

Tôi dấu sao cũng được coi là loại trung hậu thật thà, ấy vậy mà có đánh chết cũng nói không nên lời:

“Hãy thiêu đốt chúng ta đi!”

Bạn qua thư thứ ba chắc hẳn rất bủn xỉn, lúc nào cũng bôi lên tem thư một lớp hồ dán trong suốt, như thể khi đóng dấu bưu điện lên, chỉ có thể đóng lên lớp hồ dán đã khô.

Cắt tem từ phong thư xuống, ngâm trong nước một lúc, có thể kéo lớp hồ dán ở mặt ngoài chiếc tem xuống.

Mấy lần chúng tôi liên lạc qua thư, lần nào cũng dùng chung một chiếc tem.

Nhớ khi tôi và cô ấy liên lạc qua giấy, loại chủ đề “gặp gỡ” này đều sẽ bị khéo léo lảng tránh.

Nhưng bất kể tôi thư từ qua lại với bạn qua thư nào, chúng tôi đều sẽ tự nhiên bàn bạc về chủ đề “Gặp gỡ” này.

Chỉ tiếc là các nàng đều không ở cùng thành phố với tôi, có thể là vì lười nhác hoặc là thiếu chút động lực, cuối cùng cũng không gặp được nhau.

Dần dà, hứng thú viết thư phai nhạt, liền cắt đứt quan hệ.

Thư các nàng viết, tôi không giữ lại, đến mất ra làm sao cũng chẳng rõ.

Từng mấy lần tham gia các hoạt động giao lưu kết bạn thời đại học, lần nào cũng làm quen được với các cô nàng rất ổn, sau khi kết thúc giao lưu kết bạn liền hành động ngay.

Có người nói, người đàn ông số 1 khiến phụ nữ kích động; người đàn ông kém một bậc khiến con tim các nàng rung động; người đàn ông bình thường khiến phụ nữ cảm động.

Nhưng bất kể tôi làm như thế nào, các cô nàng đều không vì thế mà lay động.

Sau khi kết thúc giao lưu kết bạn tôi từng cố lấy dũng khí gọi điện thoại mời một cô nàng đi ăn cơm hoặc xem phim, đằng ấy trả lời: “Rất xin lỗi, mình đã nhận lời người khác rồi.”

Cũng đã từng viết thư ột cô nàng cũng coi như là chơi thân với tôi trong đám bạn hữu, bên ấy hồi âm:

“Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị giá thì.”

Nói một cách khác, sau khi kết thúc giao lưu kết bạn, câu chuyện liền chấm dứt, đến cái tên cũng không còn nằm lại trong trí nhớ.

Lúc tốt nghiệp đại học, đã là thời kỳ đầu những năm 1990.

Tôi tiếp tục học ở viện nghiên cứu, tuy bài vở khá nặng, nhưng vẫn có hoạt động giao lưu kết bạn với các cô gái.

Có lẽ là tuổi hơi lớn, khá là hiểu biết trong ứng xử với người khác phái; cũng có thể là vận khí tốt lên, trong hoạt động giao lưu kết bạn của viện nghiên cứu, tôi lần lượt quen hai cô nàng.

Các nàng thiếu chút nữa là thành bạn gái tôi.

Nàng thứ nhất ít nói, vẻ ngoài rất dịu dàng, nhưng hình như có hơi đa sầu đa cảm.

Có lần khi chúng tôi đang tản bộ trên phố, nàng dịu dàng ít nói bỗng nhiên dừng bước lại, viền mắt đỏ hoe.

“Em làm sao thế?” Tôi hỏi.

“Anh không cảm thấy màu vàng dương trước mắt, khiến cho người ta thương cảm lắm ư?” Nàng dịu dàng ít nói trả lời.

Một lần khác thì là đang đạp thanh ở ngoại ô, bầu không khí trong lành, gió mát hiu hiu, phong cảnh tươi đẹp.

Nàng dịu dàng ít nói lại bất thành linh đồ lệ.

“Em lại làm sao thế?” Tôi hỏi.

“Là mùa xuân!” Nàng dịu dàng ít nói trả lời, “là mùa xuân khiến em rơi lệ.”

Tôi cảm thấy ở bên một cô nàng như vậy, áp lực quá lớn, vì thế không bao lâu liền cắt đứt.

Nàng thứ hai trông rất xinh xắn, nhưng quả tình là tính cách có chút mơ hồ viển vông.

Nàng xinh gái khóc khi vui sướng, khóc khi tức giận, khóc khi cảm động, khóc khi buồn chán, nhưng khi đau lòng lại không hề khóc.

Thay vào đó, khi đau lòng sẽ cười sằng sặc.

Nhưng điệu cười sằng sặc khi đau lòng của nàng xinh gái thật sự rất quý dị, tôi buộc lòng phải nói:

“Anh van em cứ khóc đi.”

“Anh mặc dù là người tốt, nhưng chúng ta không hợp. Xin anh sau này đừng đến tìm tôi nữa.”

Sau khi nàng xinh gái nói xong, lại là một tràng cười như điên.

Tuy tách khỏi nàng xinh gái là chuyện tốt, nhưng nghe con gái chủ động nói thế, vẫn thấy buồn buồn.

Còn nhớ ngày hôm ấy sau khi về nhà, tôi áp sát chiếc cặp đo nhiệt độ cơ thể cô ấy tặng tôi vào trán.

Từ sau khi cô ấy rời đi, những năm gần đây tôi thường có loại động tác gần như vô thức này.

Nhưng trước đây đều sẽ hiện lên mặt cười màu xanh, nhưng lần này lại là mặt méu màu trái quýt.

Không rõ đây là do cơ thể nhiễm lạnh?

Hay là cảm lạnh trong tim?

Chưa từng được dạy nên ứng xử với người khác phái như thế nào, vì vậy chỉ có thể mò mẫm tiến lên.

Thời kì này có lẽ đã phải chịu một chút tổn thương, có lẽ cũng đã không cẩn thận làm tổn thương người khác.

Mỗi lần sau khi kết thúc một câu chuyện ngắn ngủi cùng một cô gái, tôi đều sẽ nhớ tới cô ấy.

Cũng thường tưởng tượng nếu như là cô ấy, câu chuyện hẳn là có thể có kết quả mỹ mãn.

Sau đó tôi sẽ lấy bốn mươi trang giấy photo ấy ra, tỉ mỉ hồi tưởng từng chút từng chút chuyện trước đây.

40 trang giấy này tuy chỉ là bản sao chụp con chữ, nhưng thực ra cũng là bản sao chụp ký ức.

Cho dù là ba năm sau, năm năm sau, mười năm sau thậm chí là còn lâu hơn nữa, chỉ cần tôi vừa nhìn thấy những con chữ này, là có thể hồi tưởng rõ ràng mỗi một ngày, mỗi một sự kiện, và mỗi một phần cảm động thuở ấy.

Có một số thứ có sinh mệnh, nhưng không có tình cảm; có một số thứ có tình cảm, nhưng không có sinh mệnh.

Trong Đại học giảng viên thích áp bức sinh viên là cái trước, còn 40 trang giấy photo đó lại là cái sau.

Sau khi tốt nghiệp viện nghiên cứu đi làm lính, lúc ấy người tốt nghiệp viện nghiên cứu sẽ làm thiếu úy trung đội trưởng.

Có lẽ vì tôi là một trung đội trưởng ôn hòa, trong trung đội thường có anh em khóc lóc kể lể với tôi chuyện bạn gái thay lòng.

Tôi không có kinh nghiệm bị người yêu vứt bỏ, chỉ có thể cố gắng lĩnh hội và an ủi.

Sau đó tôi sẽ vui mừng vì tôi và cô ấy chưa từng ở bên nhau, đương nhiên cũng không tồn tại vấn đề phản bội.

Cuộc sống trong thời kỳ đi lính rất đơn giản nhưng cũng rất buồn khổ, cứ rầm rập tuân theo chỉ thị, khỏi phải suy nghĩ là có lý hay không có lý.

Tôi cảm thấy hình như tôi đang ngờ nghệch đi, phản ứng cũng đã chậm chạp, vì rất ít khi vận dụng đầu óc.

Chỉ có lúc đêm khuya nằm trên giường lơ đãng nhớ tới cô ấy, tôi mới có thể dùng tới bộ óc.

Có khi không ngủ được, tôi sẽ lén lút lấy 40 trang giấy kia ra, đọc từng từ từng chữ ở trên.

Có lẽ cũng bởi thế, mà quãng thời gian này tôi mơ thấy cô ấy rất nhiều lần.

Nhưng khuôn mặt cô ấy trong giấc mộng luôn mơ hồ, chỉ có cây đàn ghi-ta cô ấy ôm là rõ nét.

Đôi khi trong giấc mộng còn có thể nghe thấy tiếng đàn ghi-ta hòa với giọng ca của cô ấy.

Hai năm làm lính, khi xuất ngũ đã là thời kỳ giữa những năm 1990.

Lúc này internet đang lặng lẽ phát triển.

Tôi bắt đầu lên mạng, cũng bởi thế mà quen được mấy người bạn online, thường truyền bóng nước cùng các nàng.

Tuy phương thức truyền tin này rất giống với kiểu liên lạc qua giấy với cô ấy thời trung học, nhưng trước đây khi cùng cô ấy liên lạc qua giấy, mười lần qua lại cần đến mười ngày; nhưng mười lần bóng nước đi về trên internet lại không tới 10 phút đồng hồ.

Thứ tình cảm này có lúc giống như từ nước nho trở thành rượu nho, cần phải có thời gian ủ rượu và lên men.

Tiếc là những thứ trên internet mau chóng quá, thiếu thời gian ủ rượu và lên men, bởi thế mà tình cảm góp nhặt được, đến cũng nhanh, mà đi cũng vội vàng.

Vừa mới xuất ngũ đã tìm nhà ở Đà Nam, đi làm ột công ty cổ vấn công trình, công việc coi như không tệ, nhưng thường phải chén chú chén anh xã giao với nhà thầu.

Nơi xã giao thường thường ánh đèn có hơi mờ tối, rượu Tây có hơi đắt, con gái có hơi nhiều.

Còn nhớ lần đầu tiên đi vào nơi xã giao, vừa mới thấy oanh oanh yến yến, tôi còn sợ đến nỗi tông cửa xông ra.

Cho dù rất không hợp với loại xã giao này, nhưng bao giờ cũng thoái thác mà chẳng thoái thác được.

Tôi đành phải gượng ngồi trong góc giả bộ tự bế.

Lần nọ có một cô nàng ngồi kế bên tôi, thao thao bất tuyệt kể cho tôi nghe cảnh đời long đong lận đận của nàng.

Kể đến chỗ đau lòng, khóc lóc như thể thầy u đã mất.

“Tóm lại, long đong nhỡ!”

Cô nàng đi đến kết luận, lại khóc lóc một trận, thế là thầy u lại mất thêm lần nữa.

Đồng nghiệp len lén bảo tôi, mấy cô nàng ở đây thích giả bộ đáng thương với mấy cha trông có vẻ trung hậu thật thà.

Vì các nàng cho rằng đàn ông càng trung hậu thật thà thì càng dễ cho các nàng moi hết gia sản.

Đồng nghiệp tôi nói chẳng sai, bởi vì bản mặt tôi trông quá trung hậu thật thà, vả lại ngồi trong một xó cũng trung hậu thật thà nốt, vì thế tôi đã nghe cả thấy bốn cô nàng kể bốn câu chuyện long đong, hơn nữa mỗi câu chuyện long đong gần như đều trở trêu na ná như nhau.

“Tóm lại, long đong nhở!”

Đến kết luận cũng giống nhau như đúc.

Tôi thấy người trung hậu thật thà như tôi không thích hợp nghe mấy câu chuyện lặn lội long đong này nữa, vì thế tích cực chuẩn bị thi công chức.

Sau khi hai năm xuất ngũ, tôi thi đậu cuộc sát hạch tuyển chọn nhân viên công vụ, được phân công đến đơn vị ở Đài Đông.

Tôi rời Đài Nam, lúc này cách thời điểm tốt nghiệp trung học vừa tròn mười năm, cách thời điểm cô ấy rời đi tròn 11 năm.

Cuộc sống của tôi ở Đài Đông đơn giản và quy luật, dấu sao cũng là nhân viên công vụ tuân theo pháp luật, phụng sự việc công.

Trong đơn vị có rất ít đồng nghiệp nữ, hơn nữa đa số đã kết hôn, tôi đành phải thanh tâm quả dục.

Tôi một mình thuê nhà ở bên ngoài, sau khi tan tầm về nhà thường bám lấy cái ti vi.

Lần nọ trên tivi chiếu bộ phim điện ảnh cũ “Bữa sáng ở Tiffany’s”, khi thấy Audrey pburn ngồi bên khung cửa sổ ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát “Moon River”, vậy mà tôi lại nhớ tới cô ấy.

Tôi chưa bao giờ gặp cô ấy, không biết trông cô ấy có giống Audrey pburn không, nhưng cũng không mong là cô ấy giống.

Đương nhiên càng không rõ sức mê hoặc khi chơi ghi-ta của cô ấy và Audrey pburn có như nhau hay không.

Sở dĩ nhớ tới cô ấy, hẳn là bởi hình ảnh “Ngồi bên khung cửa sổ ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát”.

Tôi không nén nổi phác họa trong đầu, mai này một ngày nào đó khi gặp gỡ cô ấy, sẽ là cảnh tượng nào đây.

Cô ấy có thể chơi đàn ghi-ta trước mặt tôi không?

Nếu như cô ấy có thể, hẳn là sẽ chơi “Diamond sand Rust” nhỉ.

Có một tối tâm tư xáo động, định bụng thuê mấy bộ phim để xua đi đêm trường đặng đặng một mình thâu canh.

Lúc đi loanh quanh trong cửa hàng cho thuê VCD, thấy trên kệ có đĩa VCD Live Concert của Joan Baez, tôi không chút do dự thuê nó.

Sau khi về nhà ngay lập tức phát trong máy tính, nhanh chóng chuyển tới bài “Diamonds and Rust”.

Tóc Joan Baez đã ngắn đi, hơn nữa tóc đã điểm màu tro, mái tóc không còn vừa dài vừa đen nhánh như thuở trẻ.

Cho dù năm tháng lưu lại trên người Joan Baez những vết tích hằn sâu, âm sắc cũng trở nên khá trầm thấp, nhưng Joan Baez vẫn ôm đàn ghi-ta đứng trên sân khấu tự đàn tự hát như ngày xưa.

Khi tôi nghe đến câu “Thirty years ago I bought you some cufflinks”, tôi vừa mừng vừa sợ, tiện tay cầm lấy một tờ giấy trên bàn, viết lên giấy:

“Ồi chà, cậu nói chuẩn thế. Khi Joan Baez hát “Diamonds and Rust”, ngày tháng trong ca từ quả nhiên sẽ đổi thay theo thời gian.”

Nhưng khi tôi muốn đặt tờ giấy vào ngăn kéo, lại nhận ra bàn máy tính của mình không có ngăn kéo.

Trong nháy mắt ấy, tôi mới nhớ ra nơi này không phải là phòng học hồi lớp mười một, mà cô ấy đã sớm đi xa.

Không ngờ rằng đã qua lâu như thế, tôi vẫn còn có thói quen viết giấy.

Tôi không khỏi cảm thấy trào dâng nỗi buồn.

Thuở tôi và cô ấy gặp gỡ, lời ca của Joan Baez là Twenty years ago;

Giờ đây, Joan Baez đã bắt đầu hát Thirty years ago rồi.

Trí nhớ, cho dù có đôi khi tệ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, nhưng có những lúc lại tốt đến nỗi vượt ra khỏi hình dung của bạn.

Cũng như quy luật người mù bởi vì không nhìn thấy cho nên thính giác nhạy bén hơn người bình thường; và người điếc, bởi vì không nghe được nên thị giác sắc bén hơn hẳn kẻ khác, bởi vì tôi chưa bao giờ gặp cô ấy, cho nên ký ức nằm trên những tờ giấy lại càng sáng rõ.

Quy luật hình thành trong chốc lát, tốc độ mất đi sẽ càng nhanh hơn, lặng lẽ hơn.

Thế kỷ hai mươi mốt đến, địa cầu vẫn chưa hủy diệt, cũng không nhận thấy dấu hiệu sắp xảy ra ngày tận thế.

Thời đại vốn chỉ chậm chậm trôi về phía trước, nhưng sau khi khoa học công nghệ máy tính cùng với internet phát triển, dòng chảy của thời đại lại biến thành dòng nước lũ.

Con người quyền luyến không muốn rời xa chốn cũ, không có cách nào chống lại dòng nước lũ, chỉ có thể bị đẩy đi, chìm chìm nổi nổi.

Băng nhạc bị CD thay thế, CD bị MP3 thay thế;

Băng ghi hình bị VCD thay thế, VCD bị DVD thay thế.

Điện thoại cố định biến thành điện thoại di động, BBS biến thành BLOG.

Công dụng của ngón tay không còn là cầm bút viết chữ nữa, mà là dùng ngón tay nhấn phím.

Kỳ thi tuyển sinh Đại học cũng không còn là cánh cửa hẹp, cửa đã rộng mở rồi.

Thậm chí thuật ngữ “Liên khảo” này, cũng bị “Chỉ khảo” thay thế. [1]

Một ngày nào đó mai này, khi tôi kể cho con nghe về đủ loại áp lực của kỳ thi tuyển sinh, có lẽ nó sẽ cho rằng tôi đang giỡn.

Nếu tôi và cô ấy gặp nhau ở thời đại này, hơn nữa vẫn gặp nhau khi đang học lớp mười một. Như vậy chúng tôi có thể chỉ phải liên lạc qua giấy một lần.

“MSN của cậu là gì? Hoặc IM?” [2]

Sau đó chúng tôi sẽ không chuyền giấy trong ngăn kéo, mà là ngồi trước máy tính dùng MSN trò chuyện.

Tựa như lời ca “The way we were”:

“Nếu chúng ta có cơ hội làm lại một lần nữa, chúng ta còn có thể đơn thuần như trước đây không? Có thể viết lại từng đoạn thời gian ngắn ngủi không?

Có thể chứ?

Làm được ư?”

“Chúng tôi không thể quay về nữa.”

Trương Ái Linh có nói thế này trong “Bán sinh duyên” (Duyên nửa đời).

Tôi và cô ấy cũng không thể quay về những năm tháng ấy, tình tiết ấy, nỗi lòng ấy.

Gần 30 tuổi đến Đài Đông công tác, hiện giờ cũng đã ngoài 30.

Đồng nghiệp trong đơn vị thấy tôi độc thân đã lâu, cuộc sống lại đơn giản, cứ thích trêu gọi tôi là trạch nam. [3]

Làm trạch nam cũng không tồi, chí ít là có tấm lòng lương thiện, bởi vì có câu thành ngữ “Trạch tâm nhân hậu”. [4]

Đám đồng nghiệp cho rằng tôi nhất định rất là nhân hậu, bèn thu xếp giúp tôi mấy hoạt động từ thiện như xem mặt.

Mặc dù tôi hẳn cũng coi như là người tốt, các cô gái mà đồng nghiệp giới thiệu cũng đều rất tốt; nhưng hai người rất tốt ở bên nhau, chưa chắc sẽ sinh ra kết quả tốt đẹp.

Cũng như ăn lẩu rất ngon, kem cũng quá ổn, nhưng vẫn không thể thêm kem vào trong lẩu đó thôi.

Vì thế tôi và những cô gái này, cuối cùng cũng không thể đơm bông kết trái.

Chuyên gia tâm lý học tội phạm thường nói, tội phạm giết người hàng loạt bất kể đã giết bao nhiêu người, bao giờ cũng thích quyến luyến quanh quẩn ở hiện trường án mạng nơi sát hại người đầu tiên.

Tâm lý của tôi hẳn cũng tương tự tội phạm giết người hàng loạt, bởi vì nhiều năm đã qua như vậy, tôi vẫn thường nhớ tới cô ấy, cũng thường nghiền ngẫm những trang giấy đó.

Nhưng bạn có biết không?

Mặt Trăng đang dần dần rời xa Trái Đất với tốc độ gần 4cm/năm.

Một ngày nào đó, Mặt Trăng sẽ hoàn toàn tách rời Trái Đất, không quay quanh Trái Đất nữa.

Cũng giống như bạn cũ, thậm chí là người tình đã lâu không gặp hay không liên lạc, thực ra họ đang từng chút từng chút một, bằng tốc độ thông thả mà chúng ta tuyệt nhiên không thể nhận ra, lặng lẽ rời khỏi cuộc đời chúng ta.

Tôi tin cô ấy cũng sẽ như thế.

Tục ngữ nói: Phá oa tự hữu lạn oa cái.

Ý là cái nồi dù cũ nát thế nào đi chăng nữa, tự nhiên sẽ có cái vung rách nát tương xứng với nó.

Trong một dịp tình cờ, tôi đã tìm được cái vung của mình.

Ngày nọ đám đồng nghiệp rủ nhau đến cảng cá nhú Cương ăn hải sản, cửa tiệm đó trước đây đã từng đi mấy lần, cũng coi như quen biết.

Mở tiệm là một cặp mẹ con, cô con gái còn nhỏ hơn tôi vài tuổi, được đám đồng nghiệp đặt biệt danh là “Phú Cương Chi Hoa”.

Hôm ấy chúng tôi ăn uống tới khuya, các khách hàng khác đều đã về hết, cô con gái bà chủ bèn đến tán gẫu cùng cả bọn.

“Mở quán hải sản, sợ nhất gặp phải loại người nào?” Phú Cương Chi Hoa hỏi.

Đám đồng nghiệp nhao nhao trả lời: người không trả tiền, người kiêng hải sản, người sợ mùi cá, vân vân...

Đẳng cấp của đồng nghiệp tôi chỉ đến đây, khiến cho người ta bùi ngùi.

Lúc này tôi chợt nhớ trước đây cô ấy cũng thường thích hỏi tôi kiểu đề này, không kềm nổi buột miệng nói ra:

“Người nhện!”

Tất cả mọi người giật nảy mình, bèn hỏi tôi: “Vì sao là người nhện?”

“Vì người nhện không ăn hải sản.” Tôi trả lời.

“Sao không phải là Batman, Superman, Hulk, X – Men, Naruto...”

Có tay đồng nghiệp rất kích động, lớn tiếng nói: “Tại sao chỉ có người nhện không ăn hải sản?”

“Người nhện còn có thể chịu chịu phun ra rất nhiều tơ nhện, sẽ làm bẩn quán.” Tôi nói, “những sợi tơ nhện này rất khó quét dọn, nếu quét dọn không sạch sẽ, khách hàng sẽ cho là trong quán không hợp vệ sinh, cũng sẽ không đến thăm quán nữa. Vì thế mở quán hải sản, sợ nhất là gặp người nhện.”

Sau khi tôi nói xong, tất cả mọi người há to mồm, nói không nên lời.

Sau đó tay đồng nghiệp kích động ấy của tôi hình như đã ngã gục.

Lúc tính tiền, Phú Cương Chi Hoa bảo muốn chiết khấu cho 20%.

“Đáp án vừa rồi của anh vô lý quá chừng, rất là tức cười.” Phú Cương Chi Hoa chỉ vào tôi, vừa nói vừa cười, “đáp án người nhện này thật sự là...”

Phú Cương Chi Hoa tức thở vì cười, không có cách nào nói cho hết lời.

Giữa những cơn gió lạnh ào ào do truyện cười nhạt nhẽo tôi kể mang lại, Phú Cương Chi Hoa vừa không tệ công cũng chẳng ngã gục, đám đồng nghiệp cho là tôi và Phú Cương Chi Hoa nhất định rất có duyên, nhân cơ hội muốn vun vén cho chúng tôi.

Sau khi họ nghe ngóng được Phú Cương Chi Hoa vẫn còn độc thân, ấy thế là đi tìm mẹ Phú Cương Chi Hoa bàn bạc.

Mẹ Phú Cương Chi Hoa không yên lòng về chuyện chung thân đại sự của con gái, hơn nữa ấn tượng đối với chúng tôi cũng không tệ lắm, liền ôm chặt thái độ vui vẻ xem việc thành công.

Tần suất chúng tôi đến tiệm hải sản ấy trở nên cao hơn, thời gian nán lại mỗi lần cũng dài hơn.

Mẹ Phú Cương Chi Hoa sẽ chủ động hỏi tôi một số chuyện, tỷ như sẽ hỏi tôi vì sao vẫn chưa lập gia đình?

“Hung Nô vị diệt, hà dĩ gia vi?” Tôi buột miệng.

(Hung Nô chưa diệt, cần nhà làm chi)

Chỉ trách tôi đầy bụng kinh luân, hễ mở miệng ra là nói có sách, mách có chứng, thật sự là hao tổn tâm trí.

May mà hình như mẹ như Cương Chi Hoa chưa nghe đến Hoắc Khứ Bệnh bao giờ, có nghe cũng chẳng hiểu tôi đang nói gì, tưởng là tôi nói câu gì vĩ đại lắm, vì thế ấn tượng đối với tôi càng tốt.

Đám đồng nghiệp rất hi vọng tôi và Phú Cương Chi Hoa ở bên nhau, như thế thì sau này khi ăn hải sản có thể được hời chút chút.

“Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, ăn hải sản phải nhân lúc tươi sống.” Đám đồng nghiệp luôn xúi giục tôi như thế.

Còn có người chủ động bày mưu, đề nghị tôi thuê thuyền đưa Phú Cương Chi Hoa ra biển, sau đó nói:

“Hãy nhìn đi! Biển cả sóng lớn cuộn trào này, chính là biểu tượng cho tình yêu của anh.”

Nhưng người có thể nghĩ ra kiểu đối thoại này đã lập gia đình rồi, hơn nữa còn đắm đắm hạnh phúc, mà tôi lại là người cô độc.

Có thể nói là đời người quả nhiên chẳng có công bằng chính nghĩa.

Tình tiết yêu đương ở tuổi ba mươi mấy, thường sẽ không xuất hiện cao trào liên tục, trắc trở không ngừng; cũng sẽ không có quan hệ tay ba lằng nhằng rắc rối hoặc là không cẩn thận xảy ra tai nạn giao thông rồi mất trí nhớ.

Càng không thể xuất hiện tình tiết sau khi bàn đến chuyện cưới xin rồi, mới phát hiện ra đôi bên là anh em cùng cha khác mẹ.

Chỉ cần hợp nhau, tính cách khác biệt không quá nhiều, tu thành chính quả cũng không hề khó.

Phú Cương Chi Hoa tính thật dịu hiền, lòng bao dung rất lớn, có thể đón nhận không ít thiếu sót trong tôi.

Hơn nữa, Phú Cương Chi Hoa vừa không bất thành linh muốn rơi lệ khi mùa xuân đến, vừa không cười ha ha nói: “Em gặp tai nạn giao thông rồi. Ha ha, em gặp tai nạn giao thông rồi. Yeah!”

Bởi thế quan hệ qua lại giữa tôi và như Cương Chi Hoa tuy buồn tẻ, nhưng trước sau cứ êm đềm trôi về phía trước.

Nhớ lần đầu tiên tôi mời Phú Cương Chi Hoa đi xem phim, Phú Cương Chi Hoa chỉ bảo:

“Có thể xem suốt chiều nửa đêm không ạ?”

“Đương nhiên có thể.” Tôi nói, “em thích xem suốt nửa đêm?”

“Không. Vì hôm nay là thứ Bảy, trong tiệm khá bận. Em sợ mẹ em bận quá không kham nổi.”

Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy Phú Cường Chi Hoa sẽ là người bạn đời tốt nhất.

Sau một năm rưỡi cùng Phú Cường Chi Hoa đi lại, tôi đã có ý định thành gia thất.

Trong tiểu thuyết, có thể sẽ xuất hiện một nam nhân vật chính bí mật mua nhẫn và một bó hoa to, lái chiếc thuyền nhỏ đưa nữ nhân vật chính ra ngoài khơi, sau đó quỳ một gối xuống mà gào thét:

“Hãy nhìn đi! Biển cả sóng lớn cuộn trào này, chính là biểu tượng cho tình yêu của anh. Bởi thế xin em hãy lấy anh đi!”

Thế nhưng sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, ngoài có thể dùng để mô tả tình yêu ra, chìm chết người ta cũng rất dễ dàng.

Nữ nhân vật chính nếu đủ bình tĩnh, chắc hẳn sẽ nói: “Đưa chúng ta bình an quay về đất liền trước đã, để sau hãy nói.”

Trong hiện thực cuộc sống, khoảng hai tuần sau khi Tết Âm lịch vừa kết thúc, có một đêm tôi và Phú Cường Chi Hoa sóng vai ngồi bên bờ biển.

Chúng tôi rất yên lặng, bốn phía cũng rất yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển có quy luật.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời sao một cái, hạ quyết tâm, sau đó quay đầu hỏi Phú Cường Chi Hoa:

“Mùa thu năm nay kết hôn được không?”

“Được ạ.” Phú Cường Chi Hoa cười cười.

Cũng chỉ là thế thôi.

Đời người tựa như quá trình đợi tàu vào cảng.

Sau khi dãi dầm sóng gió nơi biển khơi, cuối cùng tàu chạy vào khu vực cảng, men theo đường thủy chậm chậm tiến lên.

Tàu càng chạy càng chậm, biên độ dao động càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng ngừng lại, hạ neo, không phiêu bạt nữa.

Song, giữa sóng gió biển cả, tàu sẽ mong ngóng vào cảng thả neo;

Nhưng một khi vào cảng thả neo xuống rồi, lại bắt đầu nhung nhớ sóng gió ngoài khơi.

Khi neo tàu đã cố định tôi lại nhớ tới cô ấy, liền lấy 40 tờ giấy photo kia ra ôn lại.

Bỗng nhiên tôi muốn nghe “Diamonds and Rust”, đó là một loại mong muốn hết sức khát khao.

Dù băng nhạc của cô ấy vẫn còn, nhưng bên mình từ lâu đã không còn thứ gì có thể phát chúng.

Tôi tìm kiếm trên YouTube, bất ngờ tìm thấy video Live Concert của Joan Baez ở Pra-ha năm nay, cũng chính là năm 2007.

Joan Baez đã sáu mươi sáu tuổi, vẫn đứng trên sân khấu, ôm đàn ghi-ta tự đàn tự hát.

Chất giọng bổng trong trẻo và ngân vang khi còn trẻ đã không còn thấy nữa, cất lời ca lên như có vẻ hụt hơi.

Lúc đang bùi ngùi rằng năm tháng chẳng bỏ qua một ai, tôi nghe thấy:

“Forty years ago I bought you some cufflinks...”

Nội tâm tôi cuộn cuộn tung trào, vô cùng kích động.

Lại mười năm nữa trôi qua, Joan Baez bắt đầu hát Forty years ago.

Tôi muốn gặp cô ấy, cũng muốn để cô ấy gặp tôi.

Đôi nam nữ học sinh trung học 17 tuổi cùng chung một chiếc bàn học, và còn trao đổi giấy trong ngăn kéo năm ấy, câu chuyện thanh xuân đã qua giữa họ không phải là một giấc mộng, mà là sự tồn tại chân thực.

Nhưng tôi nên làm thế nào đây?

Tôi vừa không biết tên cô ấy, vừa không biết bất cứ phương thức liên lạc nào của cô, còn không biết nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu nữa.

Tôi rơi vào một loại trạng thái tuyệt vọng, liên tục hơn mấy ngày.

Cho đến một ngày khi làm việc muốn sử dụng công cụ tìm kiếm để tìm tư liệu, ánh bình minh mới ló dạng.

Trong ô vuông tìm kiếm của Google, chẳng phải nhích xuống một chút là sẽ thấy những thứ đã được tìm kiếm trước đó sao?

Ngày hôm ấy tôi tình cờ thấy trong một chuỗi dài những thứ này nọ phía dưới ô vuông, xuất hiện:

“Ngân hàng Đài Tân + Kho bạc + Sơ đồ + Thời gian đổi gác.”

Rốt cuộc muốn làm gì thế? Định cướp ngân hàng à?

Quả nhiên là cánh rừng lớn, loài chim nào cũng có. Thế mà lại có người lên mạng tìm kiếm thông tin cướp ngân hàng.

Tôi bất chợt phúc chí tâm linh [5], dùng hai câu nói mà trước đây tôi và cô ấy đều nghĩ mãi không ra —— “Nhân giai kiến hoa thâm thiên xích, bất kiến minh đài ải bán tiệt” làm từ khóa, bắt đầu tìm kiếm.

Không ngờ lại tìm được một Blog, miêu tả ở trang chủ Blog chính là:

Nhân giai kiến hoa thâm thiên xích, bất kiến minh đài ải bán tiệt.

Tôi vừa phấn khởi vừa hồi hộp.

Thông tin về chủ Blog rất ít, chỉ biết là nữ, ở San Francisco.

Photo album cũng thêm vào rất nhiều bức ảnh về San Francisco, tiếc là không có hình người.

Trong blog có viết một số bài thảo luận về những bài hát phương Tây xưa, còn có một số ghi lại tâm trạng.

Tôi mất ba giờ để đọc hết tất cả các bài viết, căn bản không thể khẳng định có thực là cô ấy hay không?

Đành phải viết E-mail.

“Mạo muội làm phiền. Hai câu “Nhân giai kiến hoa thâm thiên xích, bất kiến minh đài ải bán tiệt” này, khiến tôi nhớ tới một người bạn tôi quen hồi trung học.

Chẳng rõ bà nghe hai câu nói này từ đâu?

Nếu tiện, xin hãy nói cho tôi biết, điều này rất quan trọng với tôi. Cảm ơn.”

“Hai câu này do tôi mơ thấy, không phải nghe được.

Ông cũng khiến tôi nhớ tới một người bạn tôi quen hồi trung học.

Nếu ông là cậu ấy, xin hãy nhập mật mã qua cửa.”

Mật mã qua cửa?

Tôi vừa không hiểu ra làm sao, vừa lục lại 40 tờ giấy photo kia để tìm manh mối.

Xem vài tờ thì chợt hiểu.

“19, 69, 10, 15, 22, 48.”

“Ôi, đúng là cậu rồi!

Nhiều năm không gặp, cậu có khỏe không?

Thời gian trôi đi nhanh quá, thoáng chớp mắt chúng ta đã không còn thanh xuân niên thiếu nữa.

Bây giờ tớ đang ở San Francisco, đã được bảy năm rồi, lúc rảnh rỗi hoan nghênh cậu đến chơi.

If you're going to San Francisco

Be sure to wear some flowers in your hair...”

Cô ấy quả nhiên là thích nghe những bài hát phương Tây xưa, thuận tay viết ra là ca từ của “San Francisco”:
“Nếu em đến San Francisco, đừng quên cài mấy đóa hoa trên tóc.”

“Tớ ở Đài Đông gần mười năm rồi, công việc rất ổn định.

Nếu cậu tới Đài Đông, không cần cài hoa trên tóc đâu, tớ vẫn có thể mời cậu ăn Thịch Già. [6]

Cơ hội tớ đi San Francisco khá là ít, khả năng tớ đi Houston là cao hơn.

NASA muốn tìm người đổ bộ lên Sao Hỏa, tớ lo họ sẽ tìm đến tớ.”

“Cậu vẫn thích kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo 0 điểm như thế.

Công việc của tớ ở đây xem như nhàn nhã, cũng không tẻ lắm.

Trị an của Mỹ không tốt, công cụ phòng trộm cậu tặng rất hữu dụng.

Không ngờ nhiều năm đã qua đi như vậy, bất chợt có thể nhận được E-mail của cậu, điều này không khỏi làm tớ nhớ tới ca từ của “Diamonds and Rust”.

Này, cậu nhất định vẫn đang lóng lánh như kim cương nhỉ.”

“Tớ đã không còn giống kim cương, chỉ là cơm nguội canh hãm. Cậu còn chơi ghi-ta nữa không?”

“Mấy năm nay rất ít đàn. Nhưng bây giờ tớ lại có cảm hứng muốn chơi đàn ghi-ta.”

“Đáng tiếc, tai tớ không có phúc, không thể nghe.”

“Ngàn vạn đừng nói thế. Đúng rồi, năm nay vừa khéo tròn 20 năm tốt nghiệp trung học, các bạn lớp tớ muốn tổ chức gặp mặt đồng môn. Kỳ nghỉ hè năm nay có thể tớ sẽ quay về Đài Loan.”

“Vậy thì có thể chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Đúng vậy. Có thể đấy.”

Khi liên lạc với cô ấy qua E-mail, tuy tôi xúc động và hưng phấn, nhưng trước sau vẫn tồn tại cảm giác xa lạ.

Mãi đến sau này, chúng tôi coi tương tác qua E-mail như viết trên giấy, tôi mới tìm lại được một chút quen thuộc.

Nhưng quen thuộc thì sao?

Tốt nghiệp trung học đã 20 năm, thế nên cô ấy rời đi đã tròn 21 năm.

Khi gặp cô ấy, cô ấy là một thiếu nữ trẻ trung 17 tuổi, giờ đây cô ấy đã là người phụ nữ trưởng thành 38 tuổi.

Trong 21 năm tinh hoa nhất của đời người, chúng tôi hoàn toàn không xuất hiện cùng nhau.

Tôi có thể nói với cô ấy những gì?

Quá khứ xa xôi? Bây giờ nơi này nơi ấy cách nhau mấy ngàn km? Hay là tương lai của mỗi người?

Tôi và Phú Cường Chi Hoa đã có ước hẹn đến bạc đầu, những tháng ngày sau phải hiểu nhau gần nhau.

Mà cô ấy có lẽ đã kết hôn sinh con từ lâu, có khi con của cô ấy đang ở vào độ tuổi khi tôi và cô ấy gặp nhau.

Cho dù trong lòng tôi, sự tồn tại của cô ấy có ý nghĩa đặc biệt, hơn nữa thời gian càng lâu ý nghĩa càng mới mẻ;

Nhưng trong lòng cô ấy thì sao?

Chuyện liên lạc qua giấy ngày xưa ấy, có phải chỉ là khúc nhạc đệm ngán ngủ trong cuộc đời cô ấy không?

Hay là đã sớm xa xôi như thể ký ức mơ hồ của kiếp trước?

Tôi còn có thể kể với cô ấy nỗi lòng mình không?

Không thể quay về nữa, thực sự không quay về được nữa rồi.

Hơn nữa, nếu tôi và cô ấy thực sự có cái gọi là “Nỗi lòng”, hẳn là nên dốc bầu tâm sự với người thương của mỗi người.

Hồi ức dù đẹp thế nào chẳng nữa, cũng nên cẩn thận cất dấu trong góc tối.

Những người ôm ghì hồi ức quá khứ, sẽ không thể nào bay về phía tương lai.

Tuy tôi và cô ấy đều phấn khởi vì cuộc tương phùng bất ngờ này, nhưng không gian thời gian đã sớm thay đổi.

Giọng điệu của tôi và cô ấy trong E-mail có vẻ khách sáo, còn có một loại cảm giác xa lạ xưa cũng chẳng đi.

Cho dù chúng tôi coi E-mail như giấy để viết, cũng vẫn không thể gọi những rung động của tuổi 17 tuổi quay về.

Bởi tôi và cô ấy đã không dùng chung ngăn kéo nữa rồi.

Dần dần, chúng tôi không liên lạc qua E-mail nữa, chỉ giữ lại những điều tốt đẹp khi tương phùng.

Nhưng tôi vẫn muốn gặp cô ấy một lần.

Đến lượt tôi tin tưởng tự đáy lòng, tôi và cô ấy nhất định sẽ gặp gỡ.

Ở góc phía trên bên trái của tờ giấy photo đầu tiên và tấm thiệp Giáng sinh cô ấy tặng tôi đều viết thế này:

“Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một duyên gặp gỡ thoáng qua kiếp này.”

Tôi tin, nhất định kiếp trước tôi và cô ấy đã ngoảnh nhìn lại hơn cả năm trăm lần.

Cho nên, tôi và cô ấy nhất định sẽ gặp gỡ.

Nhất định.

5. Chương 09 (end)

Kỳ nghỉ hè năm nay, tôi đến trường Thành Đại (Trường Đại học Quốc gia Thành Công) tham dự một hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật, hai ngày một đêm.

Sau khi ngày hội nghị đầu tiên kết thúc, tùy hứng dạo bước trong khuôn viên trường Thành Đại.

Đi tới đi lui, chợt nhớ cô ấy từng nói nghỉ hè có thể sẽ quay về Đài Loan tổ chức gặp mặt đồng môn, nếu vậy có lẽ cô ấy sẽ quay về thăm trường trung học xưa một chút nhỉ?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, tôi lập tức xoay người rời khỏi khuôn viên trường Thành Đại, đi ra ngoài cổng trường Thành Đại.

Chỉ mất năm phút đi đường, là đã đến cổng trường trung học xưa.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cho dù là khi học đại học và khi học ở viện nghiên cứu vẫn thường xuyên đi qua cổng trường xưa, nhưng chưa bao giờ đi vào.

Đến nay, cuối cùng 20 năm sau khi tốt nghiệp, lại đi vào trường cũ.

Hôm nay là thứ Bảy, trường không có lớp học, trong sân trường không có ai qua lại, thật yên tĩnh.

Nhớ thuở trước đi học, chính sách một tuần nghỉ hai ngày còn chưa thực hiện, thứ Bảy vẫn phải đi học.

Tuy được nghỉ nhiều hơn là chuyện tốt, nhưng những năm gần đây tôi thường cảm thấy may mắn vì khi ấy không được nghỉ thứ Bảy, vì nếu thế thì quãng thời gian cùng cô ấy liên lạc qua giấy ấy, một tuần có thể có sáu lần cả đi lẫn về, mà không phải là năm lần.

Rất nhiều tòa nhà đã bị dỡ bỏ, những tòa nhà mới được xây lên trên nền cũ, khuôn viên trường nơi đã từng ngồi đây ba năm thoát nhìn thật xa lạ.

Điều quen thuộc duy nhất, là tòa nhà hồi học lớp mười một kia.

Tòa nhà ấy vẫn có ba tầng, tuy mặt tường ngoài đã quét màu mới, nhưng vẫn chưa xây dựng lại.

Chen chúc giữa những tòa nhà mới xây đủ loại kiểu dáng, tòa nhà này lộ ra vẻ cũ kỹ và nổi bật.

Tôi chậm rãi đi về phía nó, khi khoảng cách ước chừng còn lại 30 bước chân, nghe thấy một trận cười đùa ầm ĩ.

Dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, tôi đến gần hướng truyền tới thanh âm.

Âm thanh truyền ra từ một gian phòng học nào đó ở tầng một, tôi dừng bước trên hành lang phía ngoài phòng học.

Trong phòng học có khoảng 30 người, nam nữ đều có.

Tuy phần đông trông chừng như ba, bốn mươi tuổi, nhưng xem ra người tầm năm mươi tuổi cũng có.

Có lẽ những người này trước đây là học sinh tốt nghiệp trường bổ túc thì phải.

Tiếng cười đùa trong phòng học bỗng dừng ngưng bật, vài giây sau truyền đến tiếng đàn ghi-ta.

Trên bục giảng có một người con gái ôm đàn ghi-ta ngồi trên ghế tự đàn tự hát.

Bài hát cất lên là “Donna Donna”, bài hát của Joan Baez, cũng là bài hát phương Tây đầu tiên cô ấy có thể đàn được.

Tôi hơi hoảng hốt, len lén quan sát người con gái chơi ghi-ta này.

Người con gái này mặc áo sơ mi cotton trắng, quần Jeans màu xanh đậm, kiểu tóc đơn giản mà gọn gàng, là kiểu tóc ngắn cắt ốp sát đầu.

Tuy ngắm chừng đã hơn 30 tuổi, nhưng trên gương mặt thanh tú lộ ra ba phần ngây thơ.

Tôi không rõ người con gái này chơi ghi-ta hay đến thế nào, nhưng giọng ca rất êm tai, trong trẻo và rõ ràng.

Tuy hát bài hát tiếng Anh, nhưng nhả chữ và phát âm đều rất tự nhiên, không mang theo những âm điệu khó hiểu.

Tôi nghe xong một hồi, có chút mê mẩn, cứ đứng ngây người ở hành lang.

Bất chợt, tim tôi đập rộn lên, bởi vì tôi liên tưởng người con gái này với cô ấy.

Có thể là cô ấy không?

Lẽ nào lớp các cô tổ chức gặp mặt đồng môn vừa khéo vào ngày hôm nay, chọn đúng gian phòng học này?

Có thể không?

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, trái tim sắp theo miệng vọt ra.

Nhưng chẳng bao lâu một thùng nước lạnh liền dội thẳng từ trên đầu xuống.

Thứ nhất, những người dùng thời gian nghỉ hè để tổ chức gặp mặt đồng môn rất nhiều; Thứ hai, gian phòng học này ở tầng một, mà phòng học hồi tôi học lớp mười một lại ở tầng hai.

Bởi vậy tôi thấy thật khó mà hình dung nổi là cô ấy sẽ xuất hiện trong gian phòng học này.

“Donna Donna” đã hát xong, trong phòng học tiếng vỗ tay vang như sấm dậy còn kèm theo cả những tiếng “Nữa đi”.

Người con gái vốn định đứng lên xuống sân khấu, nhưng không chịu nổi tiếng hô hào năm lần bảy lượt ở phía dưới, đành phải ngồi xuống lại.

Trong khoảnh khắc ngồi xuống, người con gái hơi quay đầu qua, vừa vặn đối diện với ánh mắt tôi.

Người con gái mỉm cười, nụ cười ấy như nói rằng: “Hoan nghênh.”

Cũng như hỏi rằng: “Nghe hay chứ?”

Tôi có chút ngượng ngùng, với lại cứ đứng mãi trên hành lang hình như cũng không lịch sự cho lắm.

Tôi hướng về phía người con gái gật đầu, liền xoay người rời đi.

Đi được vài bước, phía sau lại truyền đến giai điệu đàn ghi-ta hòa cùng tiếng ca người con gái.

Lần này là “Jack a roe”, lại là bài hát của Joan Baez.

Tôi không nén nổi ngừng bước chân.

Rõ ràng người con gái này thích những bài hát của Joan Baez, cũng giống như cô ấy.

Nhưng nếu người con gái này thật sự là cô ấy, tại sao không đàn “Diamonds and Rust”?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, tôi liền thấy thất vọng.

Cất tiếng thở dài trong lòng, sau đó chậm chậm bước về phía trước, tiếng ca “Jack a roe” phía sau càng lúc càng mờ nhạt.

This couple they got married

So well they did agree

This couple they got married

So why not you and me

Oh, so why not you and me...

Đôi tình nhân ấy đã lên vợ lên chồng, hơn nữa cũng khá là hạnh phúc mỹ mãn.

Đôi tình nhân ấy đã lên vợ lên chồng, có sao anh và em không thể?

Cớ sao anh và em không thể?

Cô ấy nói chẳng sai, giai điệu và ca từ của “Jack a roe”, đều một toát ra sự bi thương không thể hóa giải.

Trước đây khi nghe “Jack a roe” chẳng hề thấy muộn phiền, nhưng lúc này nghe thấy, lại có cảm giác đau đớn trong tim.

“Cớ sao anh và em không thể?”

Đúng thế, vì sao tôi và cô ấy không thể bên nhau?

Tôi không muốn sa vào loại cảm xúc sầu thương ấy, bèn sải bước đi đến cửa cầu thang, sau đó nhanh chóng leo cầu thang lên tầng hai.

Tôi bước vào phòng học hồi lớp mười một, nhìn xem bốn phía, dường như có chút thay đổi, mà cũng như không thay đổi.

Nhiều năm đã qua như thế, ấn tượng sâu đậm nhất đối với gian phòng học này, chính là vị trí nơi tôi ngồi.

Bàn học dù đã thay mới, nhưng vẫn là loại bàn học phía dưới có không gian có thể dùng làm ngăn kéo.

Tôi ngồi ở chỗ ngồi ngày trước, cúi đầu thoáng nhìn, ngăn kéo trống rỗng.

Tay phải vô thức luồn vào ngăn kéo, trước kia đây là động tác đầu tiên sau khi tiến phòng học, ngồi xuống.

Trong ngăn quả nhiên không có bất cứ thứ gì, chỉ có một lớp bụi mờ mờ.

Tôi lấy từ trong bóp da ra một tờ giấy nhỏ, viết lên giấy: “Tớ có thể gặp cậu không?”

Sau đó nhẹ nhàng đặt vào ngăn kéo.

Mặc dù có chút vô vị, nhưng những năm gần đây, tôi luôn muốn làm thế này.

Sau khi tựu trường, đàn em khi vào học nhìn thấy tờ giấy này, chắc sẽ hoảng hốt lắm nhỉ.

Liệu cậu ta có giống tôi, nghi ngờ là ma quỷ không?

Tôi ngồi thẳng dậy, khẽ tựa vào lưng ghế, nhìn bảng đen.

Hai mươi mốt năm trôi qua, bảng đen ấy vẫn màu xanh, nhưng cứ mãi gọi là bảng đen.

“Xin chào.”

Tôi nghe thấy tiếng quay đầu lại, người con gái vừa dùng đàn ghi-ta tự đàn tự hát “Donna Donna”, đang đứng ở cửa phòng học, đàn ghi-ta của cô ấy đeo bên vai trái.

Tôi có chút sững sốt, nhưng vẫn hướng về cô ấy gật đầu, xem như chào hỏi.

“Đây là trường cũ của tôi.” Cô ấy nói.

“Tôi biết.” Tôi nói.

“Anh không thấy kỳ lạ sao?” Cô ấy nói, “một nữ sinh tốt nghiệp từ trường nam sinh?”

“Đây cũng là trường cũ của tôi.” Tôi nói, “bởi thế tôi biết buổi tối ở đây có trường bỏ túc, mà trường bỏ túc có nhận học sinh nữ.”

“Thì ra chúng ta là bạn cùng trường.” Cô ấy cười cười.

“Các cô đang tổ chức gặp mặt đồng môn à?” Tôi hỏi.

“Vâng.” Cô ấy nói.

“Buổi họp mặt kết thúc rồi?”

“Chưa đâu.” Cô ấy nói, “tôi chỉ chuẩn lên đây một lát, muốn chơi một ca khúc trong gian phòng học này.”

“Chơi một ca khúc?”

“Vâng.” Cô ấy gật đầu.

Cô ấy chậm rãi đi vào phòng học, quan sát chung quanh một lượt, phản ứng giống như tôi khi vừa mới bước vào phòng học.

“Gian phòng học vừa rồi ấy, là phòng học hồi lớp mười hai của tôi.” Cô ấy nói, “bởi vì học sinh bỏ túc chúng tôi trước giờ chưa từng ngắm khuôn viên trường lúc xế chiều, bèn chọn tổ chức họp mặt đồng môn ở phòng học.”

“Bầu không khí của buổi gặp mặt rất sôi nổi, tình cảm bạn bè ở lớp các cô nhất định rất tốt.”

“Vâng. Nhưng nếu để cho tôi chọn, tôi sẽ chọn gian phòng học này để tổ chức gặp mặt đồng môn.”

“Vì sao?”

“Gian phòng học này, là phòng học của tôi hồi lớp mười một.” Cô ấy vừa thở thẩn bước, vừa nói:

“Tình cảm của tôi đối với gian phòng học này rất sâu đậm.”

“Hồi lớp mười một tôi cũng học ở gian phòng học này.” Tôi nói.

“Ồ?” Cô ấy ngáy ra một lúc, sau đó cười nói: “Thật trùng hợp.”

Cô ấy dừng lại ở khoảng cách cách tôi ba bước chân.

“Tôi có thể ngồi trên chiếc ghế bây giờ anh đang ngồi không?” Cô ấy hỏi.

“Ồ?” Tôi có chút giật mình, đứng lên bước hai bước khỏi chỗ ngồi, “mời ngồi.”

Cô ấy tháo cây đàn ghi-ta từ trên vai trái xuống, tiện tay đặt trên bàn học bên cạnh, sau đó đến gần chỗ ngồi của tôi.

“Cảm ơn.” Sau khi ngồi xuống cô ấy nói, “Hồi lớp mười một tôi đi học ngồi ngay ở vị trí này.”

Tôi vốn muốn nói là: Tôi cũng thế.

Nhưng không hiểu sao, lại có chút hồi hộp, nói không nên lời.

“Cô chơi ghi-ta rất được.” Sau khi ổn định lại tâm trạng, tôi nói.

“Cảm ơn.” Cô ấy nói, “Chơi ghi-ta là thói quen của tôi hồi học trung học, cũng là hứng thú.”

“Thói quen hồi trung học của tôi là đọc sách, hứng thú cũng là đọc sách”

“Giọng điệu trò chuyện của anh, rất giống một người bạn tôi quen hồi lớp mười một.” Cô ấy mỉm cười, “tôi muốn trong chính gian phòng học này, ngồi ở vị trí này, chơi một ca khúc vì người bạn ấy.”

Tay phải cô ấy nhẹ nhàng vuốt ve mặt bàn, chậm rãi, như trút được gánh nặng, thở ra một hơi.

Hơi ngẩng đầu nhìn bảng đen, ngửa đầu nhìn trần nhà, lại quay đầu nhìn bốn bức tường.

Sau đó cúi đầu thoáng nhìn qua ngăn kéo.

Đột nhiên cô ấy như thể bị khiếp sợ, bật dậy như cây cung, miệng phát ra một tiếng kêu “A” kinh hãi.

Sau vài giây ngừng lại, cô ấy vươn tay lấy tờ giấy tôi vừa mới viết trong ngăn kéo ra.

Cô ấy nhìn tờ giấy một cái, lập tức ngẩng đầu chăm chú nhìn tôi.

“Đó là do tôi viết.” Tôi nói, “hồi học lớp mười một, sáng hôm nao cũng có thể tìm thấy trong ngăn kéo tờ giấy một người viết cho tôi, mà tôi cũng sẽ viết trên tờ giấy ấy mấy chữ, rồi đặt lại vào ngăn kéo.”

“Chắc là do học sinh trường bỏ túc ngồi cùng chỗ với anh viết.” Cô ấy nói.

“Cô đoán đúng rồi.” Tôi nói, “nhưng mới đầu tôi còn tưởng là ma quỷ dọa tôi đấy?”

“Ấy là vì anh ngốc.” Cô ấy cười cười, “là chính anh coi học sinh trường bỏ túc như là ma quỷ.”

“Chỉ trách tôi không thu dọn ngăn kéo gọn gàng sạch sẽ.” Tôi cũng cười cười, “đáng bị dọa.”

Cô ấy đầy hàm ý nhìn tôi một cái, nói:

“Anh biết không? Khi tôi học lớp mười một, chạng vạng mỗi ngày vội vội vàng vàng vào phòng học, việc đầu tiên tôi làm chính là ngồi tại chỗ viết giấy, sau khi viết xong đặt vào ngăn kéo.”

“Tôi...” Tôi đột nhiên nói lắp, không thể tiếp lời, một lát sau, mới gắng gượng nói ra:

“Bây giờ tôi đã biết.”

“Ngay tại gian phòng học này, tôi đã quen một tên nam sinh trung học đơn điệu buồn tẻ, không có tinh thần tập thể.”

“Thật trùng hợp.” Tôi nói, “tôi cũng đã quen một nữ sinh bỏ túc thuần khiết thoát tục, tấm lòng thiện lương ngay tại gian phòng học này.”

“Có thể mượn anh cây bút không?” Cô ấy hỏi.

Tôi đưa bút cho cô ấy, cô ấy vươn tay đón lấy.

Cô ấy viết mấy chữ trên tờ giấy nhỏ kia, lại đưa tờ giấy cho tôi.

Trên tờ giấy, ở phía dưới “Tớ có thể gặp cậu không?”, có một hàng chữ thẳng tắp:

“Tớ cũng muốn gặp cậu.”

Chúng tôi chăm chú nhìn nhau, đôi bên đều không rời mắt đi, như thể đang ngóng trông tuổi xuân đã qua.

Tuy chỉ có mười mấy giây đồng hồ, nhưng dài đằng đẳng như 21 năm đã trôi đi mất ấy.

Khi ánh mắt trở nên hơi mơ hồ, tôi phá vỡ sự im lặng đầu tiên, nói:

“Gian phòng học này dường như không thay đổi.”

“Phòng học không có gì thay đổi, nhưng cảnh sắc ngoài cửa sổ đã thay đổi rất nhiều.” Cô ấy thoáng nhìn ngoài cửa sổ. Không gian thời gian trong ngăn kéo có lẽ đã ngừng lại vào năm đó, nhưng thế giới bên ngoài cửa sổ lại không ngừng tiến bước và đổi thay.

“Phật nói, năm trăm lần ở kiếp trước ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một duyên gặp gỡ thoáng qua ở kiếp này.” Tôi nói.

“Phải là: Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoảnh lại nhìn nhau, mới đổi được một duyên gặp gỡ thoáng qua kiếp này.”

Cô ấy cười cười, “cậu thừa hai từ rồi.”

“Xấu hổ quá.” Tôi cũng cười cười, “đây là thói quen xấu được dưỡng thành từ sau lần viết bài văn một vạn chữ nào đó hồi lớp mười một.”

“Xem ra lần viết văn ấy, ảnh hưởng đối với cậu rất lớn.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, “bây giờ tớ viết bài sẽ thêm ‘rằng, thì, là, mà’ lung tung khắp nơi.”

“Cậu dirty quá rồi.” Cô ấy nở nụ cười, gương mặt hơi có vẻ ngây thơ trông càng trẻ trung hơn.

“Nhưng nếu không có lần viết văn ấy, tớ sẽ không thể quen cô nữ sinh bỏ túc thuần khiết thoát tục, tấm lòng thiện lương kia.”

“Nếu không quen cô nữ sinh kia, e là bây giờ cậu vẫn là tên nam sinh trung học đơn điệu buồn tẻ, không có tinh thần tập thể.”

“Chắc là thế nhỉ.”

“Vậy cậu cho rằng, đời trước chúng ta tổng cộng đã ngoảnh lại bao nhiêu lần?”

“Không rõ con số cụ thể, nhưng chắc chắn là đã vượt quá năm trăm lần.”

Chúng tôi nhìn nhau cười, có thể gặp gỡ thoáng qua là đã không uống công kiếp trước ngoảnh đầu nhìn lại.

“Muốn nghe ‘Diamonds and Rust’ không?” Cô ấy nói.

“Thế này thì phải ngoảnh nhìn lại một nghìn lần trở nên đấy.” Tôi nói, “thảo nào đời này tớ cứ thấy cổ mỗi nhừ suốt, nhất định là kiếp trước ngoảnh đầu nhìn lại nhiều lần lắm.”

“Vậy sau khi nghe xong, cậu sẽ giàn dựa nước mắt nước mũi ư?”

“Chắc chắn.” Tôi cười cười, “cũng như nghe phải truyện cười nhạt nhẽo của ai đó.”

Cô ấy đứng lên, đi đến bên chiếc bàn vừa đặt đàn ghi-ta, lôi đàn ghi-ta từ trong vỏ bọc ra .

Tôi chợt phát hiện ra trên vỏ bọc đàn ghi-ta của cô ấy có treo hai hạt màu đỏ, nhìn kỹ, là đậu tương tưng tưng.

Theo tầm mắt tôi, cô ấy cũng nhìn thấy hai hạt màu đỏ kia, liền cười nói:

“Cậu thật khéo nhạt. Cũng đã qua hai mươi mốt năm, hai hạt đậu này vẫn đỏ như thế.”

Ký ức tôi trong nháy mắt quay trở về cổng trường ngày đông bão của hai mươi mốt năm trước.

Bên tai dường như vang lên tiếng cuồng phong rít gào giận dữ khi ấy, cả người cũng có ảo giác ướt đẫm.

Đến khi tôi lấy lại tinh thần, cô ấy đã so dây, ôm đàn ghi-ta trước người, thuận thể ngồi trên bàn học.

“Rất nhiều năm rồi không chơi bài này.” Cô ấy nói, “nếu đàn sai cũng đừng cười tớ.”

“Cậu đã quên là tớ vốn không rành về nhạc cụ rồi à? Cậu có đàn sai tớ cũng không biết.” Tôi cười cười, “cậu chỉ cần chú ý dây đàn ghi-ta, có thể sẽ đứt đấy.”

“Ừ, vì cậu là anh hùng.” Cô ấy cười rất hồ hởi, “cho nên tớ sẽ cẩn thận.”

Sau đó cô ấy thu lại tiếng cười, cúi đầu, thử gảy mấy hợp âm.

“Tớ chuẩn bị xong rồi.” Cô ấy ngẩng đầu hỏi, “cậu chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ.” Sau khi hít sâu một hơi, tôi gật đầu.

Nhưng khi ngón tay cô ấy vạch ra một đường cong đầu tiên trên dây đàn ghi-ta, tôi chợt rất xúc động.

Hai mươi mốt năm rồi, cho dù thời gian giống như trong ca từ của “River of no return”, vĩnh viễn không quay trở lại, nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ câu chuyện về “Diamonds and Rust” cô ấy kể cho tôi trên giấy.

Khúc dạo ghi-ta của “Diamonds and Rust” dài khoảng 30 giây, đã chậm 21 năm 30 giây.

Khúc dạo còn đang diu dặt, cô ấy còn chưa cất lời ca, tôi đã cảm thấy khóe mắt ươn ướt.

“Well, I’ll be damned... Here es your ghost again...”

Cô ấy mới hát câu đầu tiên, nước mắt tôi đã không an phận mà ằng ặc trong hốc mắt, thiếu chút nữa thôi là tràn mi.

Khi cô ấy hát nét mặt thật bình thản, nhìn không ra bất cứ dao động nào, cho tới khi hát đến câu kia:

“Forty years ago I bought you some cufflinks...”

Trên mặt cô ấy mới hé ra nụ cười.

Còn tôi trước sau vẫn mượn cách hít thở sâu để giữ yên sóng cả ở trong lòng.

“Yes, I love you dearly

And if you’re offering me diamonds and rust

I’ve already paid. . .”

Giai điệu ghi-ta dần dần ngừng lại, sau đó hoàn toàn yên lặng.

Trong mắt cô ấy lấp lánh ánh lệ, nhưng trên mặt tràn đầy thỏa mãn.

Tôi cũng cảm thấy thỏa mãn, hơn nữa là nước trong hốc mắt đã sớm đầy tràn.

“Sắp vào lớp rồi.” Cô ấy nhìn hướng ánh mặt trời chiếu tới, khe khẽ nói.

“Đã tan học được một lúc rồi.” Tôi cũng thoáng nhìn qua hướng mặt trời chiếu tới.

Mà ánh mặt trời lúc hoàng hôn, đang nghiêng nghiêng rắc vào ngăn kéo, trong ngăn kéo tỏa ra một luồng ánh vàng óng ả mà ấm áp.

~ The End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoanh-dau-nhin-lai>